

ឧប-
សម្ព័ន្ធ
សម្ព័ន្ធ
សម្ព័ន្ធ
សម្ព័ន្ធ
សម្ព័ន្ធ

ព្រះ
ព្រះ
ព្រះ
ព្រះ
ព្រះ
ព្រះ

ສາ- ມ ສ ຳ ລັ ບ

ຄອບຄົວ

ຈັດພິມ ໂດຍ

ສາດສະໜາຈັກຂອງພະເປຊິດແຫ່ງສິດທິຊື່ນຍຸກສຸດທ້າຍ
ເມືອງເຊົາເລກ, ລັດຢູທາ

© 1992, 1999, 2001, 2006 ໂດຍ Intellectual Reserve, Inc.

ສະຫງວນຂໍ້ຂະສິດທຸກປະການ
ຈິດພິມໃນສະຫະລັດອາເມລິກາ

ສະບັບເປັນພາສາອັງກິດໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ: 2/06

ການແປໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ: 2/06

ແປຈາກ *Family Guidebook*

Laotian 31180 331

ສາລະບານ

“ຄອບຄົວ: ການປະກາດຕໍ່ໂລກ”	iv
ການຈັດຕັ້ງ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງຄອບຄົວ	1
ການສອນພະກິດຕິຄຸນໃນບ້ານ	5
ການເຮັດໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນຄອບຄົວ	14
ການຝຶກຝົນການເປັນຜູ້ນຳ	18
ການຈັດພິທີນະມັດສະການຢູ່ທີ່ບ້ານ (ສຳລັບຄອບຄົວທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເຂດເປົ້າປ່ຽວ)	19
ພິທີການ ແລະ ພອນຂອງຖານະປະໂລຫິດ	21
ການຈັບຈອງອຸປະກອນຂອງສາດສະໜາຈັກ ແລະ ການຊອກຫາລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບການສືບປະຫວັດຄອບຄົວ	30

“ຄອບຄົວ: ການປະກາດຕໍ່ໂລກ”

ໃນປີ 1995, ຝ່າຍປະທານສູງສຸດ ແລະ ສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງໄດ້ລະບຸສາມສະບັບໜຶ່ງ ອອກມາຊື່ວ່າ “ຄອບຄົວ: ການປະກາດຕໍ່ໂລກ.” ການປະກາດນີ້ເປັນຢ່າງໜຶ່ງທີ່ຍິ່ງຍິນເຖິງ ຫລັກທຳ ແລະ ຄຳສອນທີ່ສາດສະດາທັງຫລາຍໄດ້ກ່າວແລ້ວກ່າວອີກຕະຫລອດຊົ່ວປະຫວັດ ສາດຂອງສາດສະໜາຈັກ. ມັນບັນຈຸຄຳສອນທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຕໍ່ຄວາມຜາສຸກ ແລະ ຕໍ່ການເປັນ ຢູ່ຂອງແຕ່ລະຄອບຄົວ. ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວແຕ່ລະຄົນຄວນອ່ານການປະກາດນີ້ ແລະ ຄວນ ດຳລົງຊີວິດຕາມຄຳແນະນຳນັ້ນ.

“ພວກເຮົາ, ຝ່າຍປະທານສູງສຸດ ແລະ ສະພາ ອັກຄະສາວິກສິບສອງຂອງສາດສະໜາຈັກ ຂອງພະເຊຍຊິດແຫ່ງສິດທິຊົນຍຸກສູດທ້າຍ, ຂໍປະກາດຢ່າງໜັກແໜ້ນວ່າ ການແຕ່ງງານ ລະຫວ່າງຊາຍ ແລະ ຍິງ ເປັນການແຕ່ງຕັ້ງ ຈາກພະເຈົ້າ ແລະ ວ່າຄອບຄົວເປັນຈຸດໃຫຍ່ ໃຈກາງຂອງແຜນຂອງພະຜູ້ສ້າງສຳລັບວິຖີ ຊີວິດອັນນິລັນດອນຂອງລູກໆຂອງພະອົງ.

“ມະນຸດທຸກຄົນ—ຊາຍ ແລະ ຍິງ—ໄດ້ຖືກສ້າງ ຂຶ້ນຕາມຮູບຮ່າງລັກສະນະຂອງພະເຈົ້າ. ແຕ່ລະຄົນກໍເປັນບຸດ ແລະ ທິດາທາງວິນ ຍານທີ່ຊຸ່ງຮັກຂອງພະບິດາມານດາແຫ່ງສະ ຫວັນ ແລະ ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນ, ເຮົາແຕ່ລະຄົນ ຈຶ່ງມີຄຸນງາມຄວາມດີໃນຕົວ ແລະ ມີຈຸດໝາຍ ປາຍທາງ. ເພດເປັນສິ່ງສຳຄັນຫລາຍຕໍ່ການ ຈຳແນກບອກໃຫ້ຮູ້ເຖິງບຸກຄະລິກລັກສະນະ ຂອງແຕ່ລະຄົນໃນໂລກກ່ອນເກີດ, ໃນໂລກນີ້, ແລະ ໃນນິລັນດອນ ແລະ ເຖິງຈຸດມຸ້ງໝາຍ.

“ໃນໂລກກ່ອນເກີດ, ບຸດ ແລະ ທິດາທາງວິນ ຍານທຸກຄົນຮູ້ຈັກ ແລະ ນະມັດສະການພະ ເຈົ້າວ່າ ເປັນພະບິດານິລັນດອນຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຍອມຮັບເອົາແຜນຂອງພະອົງ ເຊິ່ງໃນ

ແຜນນັ້ນ, ລູກໆຂອງພະອົງຈະໄດ້ຮັບຮ່າງ ກາຍ ແລະ ມີປະສົບການຕ່າງໆຢູ່ໃນໂລກ ເພື່ອຈະໄດ້ພັດທະນາຕົນ ຈົນເຖິງຂັ້ນດີພ້ອມ ທຸກຢ່າງ ແລະ ຮັບເອົາມໍລະດົກຂອງຕົນທີ່ ເປັນຊີວິດນິລັນດອນ. ແຜນແຫ່ງຄວາມສຸກ ຂອງພະເຈົ້າ ເຮັດໃຫ້ຄວາມສຳພັນຂອງ ຄອບຄົວຍິນຍົງຕໍ່ໄປຫລັງຈາກຄວາມຕາຍ. ພິທີການຕ່າງໆ ແລະ ຂອງປະທານສັກສິດ ໃນພະວິຫານໄດ້ເປີດໂອກາດໃຫ້ຜູ້ຄົນ ສາມາດເຂົ້າໄປໃນທີ່ປະທັບຂອງພະເຈົ້າ ແລະ ເປີດໂອກາດໃຫ້ຄອບຄົວຢູ່ນຳກັນ ຊົ່ວນິລັນດອນໄດ້.

“ພະບັນຍັດຂໍທຳອິດທີ່ພະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ ອາດາມ ແລະ ເອວາ ແມ່ນກ່ຽວກັບການເປັນ ພໍ່ແມ່ທີ່ດີ. ພວກເຮົາປະກາດວ່າ ພະບັນຍັດ ຂອງພະເຈົ້າຕໍ່ລູກໆຂອງພະອົງ ໃຫ້ມີລູກໃນ ແຜນດິນໂລກຍັງເປັນພະບັນຍັດທີ່ໃຊ້ໄດ້ຢູ່. ພວກເຮົາຂໍປະກາດຕໍ່ມີອີກວ່າ ພະເຈົ້າໄດ້ ບັນຊາວ່າ ອຳນາດຂອງການສ້າງມະນຸດ ແມ່ນຕ້ອງເກີດຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງຊາຍ ແລະ ຍິງຜູ້ແຕ່ງງານກັນຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ເທົ່ານັ້ນ.

“ພວກເຮົາຂໍປະກາດວ່າ ມະນຸດຖືກສ້າງຂຶ້ນ ມາຕາມທີ່ພະເຈົ້າໄດ້ຈັດແຕ່ງໄວ້. ພວກເຮົາ ຂໍຢືນຢັນວ່າ ຊີວິດຂອງມະນຸດແມ່ນສັກສິດ ແລະ ສຳຄັນຫລາຍຕໍ່ແຜນຂອງພະເຈົ້າ.

“ສາມີ ແລະ ພັນລະຍາມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ ທີ່ຈະຮັກແພງເອົາກັນ ແລະ ຈະຮັກແພງລູກໆ ຂອງຕົນ. ເດັກນ້ອຍຄື ພອນອັນແທ້ຈິງມາຈາກ ພະເຈົ້າ (ເພງສັນລະເສີນ 127:3). ພໍແມ່ມີ ໜ້າທີ່ອັນສັກສິດທີ່ຈະລ້ຽງດູລູກໆຂອງຕົນ ດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ, ທີ່ຈະຈັດຫາສິ່ງຈຳເປັນທາງກາຍ ແລະ ທາງ ວິນຍານໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ, ທີ່ຈະສອນເຂົາເຈົ້າໃຫ້ ຮັກ ແລະ ຮັບໃຊ້ເຊິ່ງກັນແລະກັນ, ທີ່ຈະເຊື່ອຟັງ ພະບັນຍັດຂອງພະເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອຟັງກົດ ໝາຍຂອງບ້ານເມືອງໃນປ່ອນທີ່ເຂົາເຈົ້າ ອາໄສຢູ່. ສາມີ ແລະ ພັນລະຍາ, ພໍ ແລະ ແມ່—ຈະຖືກຕັດສິນໃສ່ໂທດຢູ່ຕໍ່ພະພັກຂອງ ພະເຈົ້າ ເນື່ອງຈາກການບໍ່ເຮັດໜ້າທີ່ຮັບຜິດ ຊອບເໝາະສົມຂອງຕົນ.

“ພະເຈົ້າເປັນຜູ້ແຕ່ງຕັ້ງຄອບຄົວຂຶ້ນມາ. ການ ແຕ່ງງານລະຫວ່າງຊາຍ ແລະ ຍິງເປັນສິ່ງ ສຳຄັນຫລາຍຕໍ່ແຜນນິລັນດອນຂອງພະອົງ. ເດັກນ້ອຍມີສິດທີ່ຈະມາເກີດນຳພໍແມ່ທີ່ແຕ່ງ ງານກັນ, ແລະ ທີ່ຈະໄດ້ຮັບການລ້ຽງດູຈາກ ພໍແມ່ຜູ້ນັບຖືຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ໄດ້ກະທຳໄວ້ຕໍ່ ກັນ ແລະ ຊື່ສັດບໍລິສຸດຕໍ່ກັນ. ຄອບຄົວຈະມີ ຄວາມສຸກກໍຕໍ່ເມື່ອເຂົາເຈົ້າດຳເນີນຊີວິດຕາມ ຄຳສອນຂອງອົງພະເຢຊູຄິດເຈົ້າ. ການແຕ່ງ ງານ ແລະ ຄອບຄົວຈະມີຄວາມສຳເລັດໄດ້ ໃນຊີວິດກໍຕໍ່ເມື່ອເຂົາເຈົ້າໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນຫລັກທຳ ຂອງສັດທາ, ການອະທິຖານ, ການກັບໃຈ,

ການໃຫ້ອະໄພ, ການນັບຖື, ຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາ, ວຽກງານ, ແລະ ກິດຈະກຳ ທີ່ໃຫ້ການພັກຜ່ອນຢ່ອນອາລົມຕ່າງໆ. ໃນ ແຜນຂອງພະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນວ່າ ພໍຈະເປັນຜູ້ນຳ ພາຄອບຄົວດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ດ້ວຍຄວາມ ຊອບທຳ ແລະ ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະຈັດ ຫາສິ່ງຈຳເປັນຕ່າງໆ ແລະ ປົກປັກຮັກສາ ຄອບຄົວຂອງຕົນ. ຜູ້ເປັນແມ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດ ຊອບຕົນຕໍ່ທີ່ຈະລ້ຽງດູລູກເຕົ້າ. ໃນໜ້າທີ່ຮັບ ຜິດຊອບອັນສັກສິດນີ້, ພໍແມ່ຕ້ອງໄດ້ຊ່ອຍກັນ ແລະກັນ ແລະ ເປັນຫຼັງສ່ວນທີ່ເຫົ່າທຽມກັນ. ການພິການ, ການຕາຍ, ຫລື ໃນກໍລະນີອື່ນໆ, ອາດເຮັດໃຫ້ໜ້າທີ່ຂອງພໍ ຫລື ແມ່ບຽນໄປ ເພື່ອຊ່ອຍເບິ່ງແຍງຄົນໃນຄອບຄົວ. ຍາດຕິພົມ ນ້ອງໃກ້ຄຽງຄວນຊ່ອຍເຫລືອກັນໃນຍາມ ຂັດສິນ.

“ພວກເຮົາຂໍເຕືອນວ່າ ຜູ້ໃດທີ່ລະເມີດກົດພົມ ມະຈັນ, ຜູ້ໃດທີ່ທຳຮ້າຍລູກເມຍ, ຫລື ຜູ້ໃດທີ່ ບໍ່ເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ ໃນການລ້ຽງດູຄອບຄົວ ຈະຖືກຕັດສິນໃສ່ໂທດຢູ່ຕໍ່ພະພັກຂອງພະເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຮົາຂໍເຕືອນວ່າ ການທຳ ລາຍຄອບຄົວຈະນຳໄພວິບັດມາສູ່ຕົວເອງ, ມາສູ່ບ້ານເມືອງ, ແລະ ມາສູ່ປະຊາຊາດດັ່ງ ທີ່ສາດສະດາທັງຫລາຍໃນສະໄໝໂບຮານ ແລະ ໃນສະໄໝປະຈຸບັນກ່າວໄວ້.

“ພວກເຮົາຂໍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພັນລະເມືອງ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ລັດຖະບານໃນທຸກທົ່ວໜ້າ ຈົ່ງຊ່ອຍ ກັນຊຸກຍູ້ຄົນໃຫ້ເຮັດຕາມຄຳປະກາດນີ້ ເພື່ອ ຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄອບຄົວຂອງເຮົາເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ ເປັນໜ່ວຍສຳຄັນຍິ່ງຂອງສັງຄົມ” (Ensign, Nov. 1995, 102).

ການຈັດຕັ້ງ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງຄອບຄົວ

ການຈັດຕັ້ງ

ຄອບຄົວເປັນສິ່ງສັກສິດຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພະເຊຍຄິດແຫ່ງສິດທິຊົນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ເປັນໜ້ວຍທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງຊີວິດການເວລາ ແລະ ຊີວິດລັບດອນ. ພະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຄອບຄົວຂຶ້ນ ເພື່ອນຳຄວາມສຸກມາສູ່ລູກໆ

ຂອງພະອົງ ເພື່ອໃຫ້ໂອກາດເຂົ້າເຈົ້າຮຽນຮູ້ ເຖິງຫຼັກທຳອັນຖືກຕ້ອງໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ເພື່ອຕຽມເຂົາເຈົ້າສຳລັບຊີວິດນິລັນດອນ.

ບ້ານເປັນບ່ອນທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ຈະໃຫ້ການສິດສອນ, ທີ່ຈະຮຽນ, ແລະ ທີ່ຈະເອົາຫຼັກທຳພະກິດຕິຄຸນມານຳໃຊ້. ມັນເປັນບ່ອນທີ່ເຮົາຮຽນຫາອາຫານມາລ້ຽງຄອບຄົວ, ຮຽນຫາເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ທີ່ພັກເຊົາ, ແລະ ສິ່ງອື່ນໆທີ່ຈຳເປັນມາໃຫ້ຄອບຄົວ. ຜູ້ເປັນພໍ່, ແລະ ເປັນແມ່, ໃນຖານະທີ່ເປັນຫຼັກສ່ວນທີ່ເທົ່າທຽມກັນ, ຄວນຊ່ວຍສະມາຊິກແຕ່ລະຄົນໃນຄອບຄົວໃຫ້:

- ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ພັດທະນາ ສັດທາໃນພະເຈົ້າ.
- ກັບໃຈຈາກບາບ, ຮັບບັບຕິດສະມາເພື່ອ ການປົດບາບ, ກາຍເປັນສະມາຊິກຂອງ ສາດສະໜາຈັກຂອງພະເຢຊູຄິດແຫ່ງສິດ ທີ່ຊຸນຍຸກສູດທ້າຍ, ແລະ ຮັບເອົາພະວິນ ຍານບໍລິສຸດ.
- ຮັກສາພະບັນຍັດຂອງພະເຈົ້າ, ສຶກສາ ພະຄຳພີຢ່າງພາກພຽນ, ອະທິຖານເປັນ ສ່ວນຕົວທຸກວັນ, ແລະ ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ.
- ແບ່ງປັນພະກິດຕິຄຸນກັບຄົນອື່ນ.
- ຮັບເອົາຂອງປະທານສັກສິດ ແລະ ແຕ່ງ ງານໃນພະວິຫານກັບຜູ້ທີ່ມີຄ່າຄວນພໍ ສຳລັບນິລັນດອນ, ສ້າງບ້ານເຮືອນໃຫ້ ເປັນບ່ອນທີ່ມີຄວາມສຸກ, ແລະ ສົ່ງເສີມ ຄອບຄົວດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ດ້ວຍການ ເສຍສະລະ.

- ຊອກຫາລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບບັນພະ ບຸລຸດຜູ້ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ ແລະກະທຳ ວຽກງານໃນພະວິຫານແທນເຂົາເຈົ້າ.

- ຊ່ອຍເຫລືອທາງດ້ານຈິດໃຈ, ທາງດ້ານສັງ ຄົມ, ທາງດ້ານຮ່າງກາຍ, ແລະ ທາງດ້ານ ຄວາມຮູ້ສຶກ.

ພໍ່ເປັນຜູ້ປົກຄອງຄອບຄົວ ແລະ ມີຄວາມຮັບຜິດ ຂອບທີ່ຈະສອນລູກ ແລະ ຈັດຫາສິ່ງທີ່ຈຳເປັນ ຕໍ່ຊີວິດຂອງຄອບຄົວ. ພໍ່ຜູ້ມີຄ່າຄວນ ແລະ ມີ ຄວາມສາມາດໃນສາດສະໜາຈັກ ຈະມີ ໂອກາດທີ່ຈະຮັບເອົາຖານະປະໂລຫິດ, ເຊິ່ງ ເປັນອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດທີ່ຈະກະທຳ ໃນພະນາມຂອງພະເຈົ້າ. ດ້ວຍອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດນີ້, ຜູ້ເປັນພໍ່ຈະກາຍເປັນຜູ້ນຳ ຖານະປະໂລຫິດຂອງຄອບຄົວລາວ. ລາວຈະ ນຳພາຄອບຄົວໃນການຕຽມຕົວທີ່ຈະຄົນໄປ ຫາທີ່ປະທັບຂອງພະບິດາເທິງສະຫວັນ. ພັນລະຍາຂອງລາວຈະເປັນຄູ່ຄອງ, ເປັນຜູ້ ຊ່ອຍເຫລືອ, ແລະ ເປັນຜູ້ປົກສາທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ. ສາມີພັນລະຍາຄວນປົກສາກັນໃນທຸກເລື່ອງ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄອບຄົວ ແລະ ບ້ານເຮືອນ.

ຜູ້ເປັນພໍ່ຄວນຈັດຫາຄວາມຕ້ອງການທາງວິນ ຍານໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວຂອງຕົນ. ລາວຄວນເບິ່ງ ວ່າ ຄອບຄົວໄດ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບ ພະກິດຕິຄຸນ ຂອງພະເຢຊູຄິດ ແລະ ຄວນເຮັດຈົນສຸດຄວາມ

ສາມາດທີ່ຈະຂຽນຄູ່ຄອບຄົວ ແລະ ຊ່ວຍເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຮັກສາພະບັນຍັດຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ພໍ່ຜູ້ມີຖານະປະໂລຫິດສາມາດໃຫ້ພອນແກ່ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງລາວໄດ້ ແລະ ສາມາດຈັດຫາຄວາມຕ້ອງການທາງວິນຍານໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວໄດ້. ໂດຍອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ໂດຍໄດ້ຮັບອຳນາດຈາກຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດຂອງລາວ, ຜູ້ເປັນພໍ່ສາມາດ:

1. ຕັ້ງຊື່ ແລະ ໃຫ້ພອນແກ່ລູກ.
2. ໃຫ້ບັບຕິດສະມາແກ່ລູກ (ແລະ ຄົນອື່ນໆ).
3. ຍືນຍັນລູກ (ແລະ ສະມາຊິກຄົນອື່ນໆ) ຂອງສາດສະໜາຈັກ ແລະ ມອບພະວິນຍານບໍລິສຸດໃຫ້ແກ່ເຂົາເຈົ້າ.
4. ມອບຖານະປະໂລຫິດໃຫ້ແກ່ລູກຊາຍ (ແລະ ຄົນອື່ນໆ) ແລະ ແຕ່ງຕັ້ງເຂົາເຈົ້າຕໍ່ຕຳແໜ່ງໃນຖານະປະໂລຫິດ.
5. ໃຫ້ພອນ ແລະ ຢາຍສິນລະລິກ.
6. ອຸທິດຂຽມຝັງສິບ.

ໂດຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບສິດອຳນາດຈາກຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດຂອງລາວ, ຜູ້ເປັນພໍ່ທີ່ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເນນຄິເສເດັກສາມາດສູດນຳມັນໃຫ້ສັກສິດ ແລະ ໃຫ້ພອນແກ່ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງລາວ ແລະ ຄົນອື່ນໆໄດ້ໃນເວລາເຂົາເຈົ້າເຈັບປ່ວຍ ແລະ ໃນໂອກາດອື່ນເມື່ອຈຳເປັນ. (ໃຫ້ເບິ່ງໜ້າ 21-29 ໃນປຶ້ມໜັງສື ສຳລັບຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບວິທີປະຕິບັດພິທີການ ແລະ ການໃຫ້ພອນຕ່າງໆຂອງຖານະປະໂລຫິດ.)

ຜູ້ເປັນພໍ່ຄວນເບິ່ງວ່າ ຄອບຄົວຂອງລາວເຂັ້ມແຂງໃນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂຶ້ນພື້ນຖານທັງສາມດ້ານເຊັ່ນ:

1. ຕຽມພ້ອມທາງວິນຍານ ແລະ ທາງຮ່າງກາຍເປັນສ່ວນຕົວ ແລະ ເປັນຄອບຄົວ.
2. ແບ່ງປັນພະກິດຕິຄຸນ.
3. ເຮັດການສືບປະຫວັດຄອບຄົວ ແລະ ເຮັດພິທີການຂອງພະວິຫານສຳລັບຄົນທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ຄົນທີ່ໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ.

ແມ່ເປັນຫຼັກສ່ວນທີ່ເທົ່າທຽມກັນ ແລະ ເປັນຜູ້ປົກສາແກ່ສາມີຂອງນາງ. ນາງຈະຊ່ວຍສາມີສອນລູກໆໃຫ້ຮູ້ຈັກກິດຂອງພະເຈົ້າ. ຖ້າຫາກວ່າບໍ່ມີພໍ່ຢູ່ໃນບ້ານ, ແມ່ຈະເປັນຜູ້ປົກຄອງຄອບຄົວ.

ພໍ່ ແລະ ແມ່ຕ້ອງມີຈຸດປະສົງດຽວກັນ. ເປົ້າໝາຍຂອງເຂົາເຈົ້າຄວນເປັນການຕຽມສະມາຊິກທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າຕໍ່ການກັບຄືນສູ່ພະບິດາເທິງສະຫວັນ. ທັງສອງຄວນເປັນນຳໜຶ່ງໃຈດຽວກັນ ໃນວຽກງານນີ້. ພະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂຶ້ນ ເພື່ອຊ່ວຍຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ສົ່ງສອນ ແລະ ເບິ່ງແຍງຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ເມື່ອມີລູກເດັກ, ພໍ່ແມ່ຄວນຮັກແພງເອົາເຂົາ, ຄວນສິດສອນເຂົາເຖິງຄວາມຈິງຂອງພະກິດຕິຄຸນ ແລະ ເປັນຕົວຢ່າງ ໂດຍການດຳລົງຊີວິດຢ່າງຊອບທຳ. ລູກເດັກຄວນຮຽນ ແລະ ຮັກສາພະບັນຍັດຂອງພະເຈົ້າ, ເຂົາຄວນນັບຖື ແລະ ເຊື່ອຟັງພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາ.

ຄວາມຂຶ້ນແຂງຂອງສາດສະໜາຈັກແມ່ນຂຶ້ນກັບຄອບຄົວ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຕາມພະກິດຕິຄຸນຂອງພະເຊດິດ. ຄວາມຍິນຍາວຂອງພອນທີ່ຄອບຄົວສາມາດຊື່ນຊົມສ່ວນຫລາຍແມ່ນຂຶ້ນກັບຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ໄດ້ດີພຽງໃດຂອງພໍ່ແມ່. ສາດສະໜາຈັກບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຈັດວຽກງານ ຫລື ມອບໜ້າທີ່ໃຫ້ແກ່ຄົນໃດຫລາຍເກີນໄປ ຫລື ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີຄວາມທີ່ຖອຍໃຈ ຫລື ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ໜ້າທີ່ສຳຄັນເຫລົ່ານີ້.

ຈຸດປະສົງ

ຍ້ອນວ່າພະບິດາເທິງສະຫວັນຮັກເຮົາ, ພະອົງຈຶ່ງມີພະປະສົງທີ່ຈະໃຫ້ເຮົາກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງພະອົງ. ໃນການຊ່ອຍພວກເຮົາ, ພະອົງຈຶ່ງໄດ້ຈັດແຜນໜຶ່ງໄວ້ໃຫ້ເຮົາເຮັດຕາມເຊິ່ງເປັນໄປຕາມກົດແຫ່ງຄວາມຈິງຂອງສະຫວັນ. ຜູ້ທີ່ຮຽນກ່ຽວກັບແຜນນັ້ນ ແລະ ເຮັດ

ຕາມມັນຢ່າງຊື່ສັດ ຈະສາມາດກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງພະບິດາເທິງສະຫວັນໃນວັນໜຶ່ງ ແລະ ຈະຊື່ນຊົມກັບຊີວິດເໝືອນດັ່ງພະອົງໄດ້ໃຊ້ຊີວິດ.

ສ່ວນໜຶ່ງຂອງແຜນນັ້ນແມ່ນວ່າ ເຮົາຕ້ອງໄດ້ຫຼີຈາກສະຫວັນມາສູ່ໂລກ. ຢູ່ທີ່ນີ້ ເຮົາຈະໄດ້ຮັບຮ່າງກາຍ, ຈະໄດ້ຮຽນຜ່ານປະສົບການຂອງເຮົາ, ແລະ ຈະພິສູດຄວາມເໝາະສົມຂອງເຮົາທີ່ຈະໄດ້ຢູ່ໃນທີ່ປະທັບຂອງພະເຈົ້າອີກ. ເຮົາຈະພິສູດຕົວເຮົາວ່າເໝາະສົມ ໂດຍການເລືອກຮັກສາກົດຂອງພະອົງດ້ວຍໃຈສະໝັກຂອງເຮົາເອງ. (See Abraham 3:23–25; ເບິ່ງ 2 ນິໄຟ 2:27.)

ເພື່ອຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ຕຽມຕົວເຮົາເອງຕໍ່ຊີວິດຢູ່ນຳພະອົງ, ພະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາໄດ້ຈັດເຮົາໄວ້ເປັນແຕ່ລະຄອບຄົວ. ຜ່ານພິທີການ ແລະ ບັນທະສັນຍາທີ່ສັກສິດ, ຄອບຄົວເຮົາຈະສາມາດຢູ່ນຳກັນຊ່ວຍນຳລັບກັນດອນ.

ການສອນພະກິດຕິຄຸນໃນບ້ານ

ການສອນລູກດ້ວຍຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຮັກ

ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາພໍ່ແມ່ໃຫ້ສອນພະກິດຕິຄຸນໃຫ້ແກ່ລູກຂອງເຂົາເຈົ້າ. ພະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ:

ຖ້າຫາກພໍ່ແມ່ມີລູກຢູ່ໃນສີໂອນ ຫລື ຢູ່ໃນສະເຕກໃດໆກໍຕາມທີ່ໄດ້ວາງລະບຽບໄວ້ ແຕ່ບໍ່ສອນລູກຂອງພວກເຂົາໃຫ້ເຂົ້າໃຈເຖິງຄຳສອນຂອງການກັບໃຈ. ເຖິງການມີສັດທາໃນພະຄິດ ພະບຸດຂອງພະເຈົ້າຜູ້ຊົງພະຊົນຢູ່ ແລະ ເຖິງເລື່ອງການຮັບບັບຕິດສະມາ ແລະ ຂອງປະທານແຫ່ງພະວິນຍານບໍລິສຸດ ໂດຍການວາງມື ເມື່ອລູກເຂົາມີອາຍຸໄດ້ແປດປີ, ບາບ ຈະຍ້ອນຕົກຢູ່ເທິງຫົວຂອງພໍ່ແມ່.

ເພາະສິ່ງນີ້ຈະເປັນກົດໃຫ້ແກ່ຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນສີໂອນ ຫລື ຜູ້ອາໄສໃນສະເຕກໃດໆກໍຕາມທີ່ໄດ້ວາງລະບຽບໄວ້.

ແລະ ລູກຂອງພວກເຂົາຄວນໄດ້ຮັບບັບຕິດສະມາເພື່ອການປົດບາບຂອງເຂົາ ເມື່ອເຂົາມີອາຍຸໄດ້ແປດປີ ແລະ ໄດ້ຮັບພອນໂດຍການວາງມື.

ແລະ ເຂົາຍັງຄວນສອນລູກຂອງເຂົາໃຫ້ອະທິຖານ ແລະ ເດີນໄປໃນຄວາມຊອບທຳຕໍ່ພະພັກຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. (See D&C 68:25–28).

ພໍ່ແມ່ຄວນສອນດ້ວຍຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຮັກ, ໂດຍການຈີ່ຈຳຄຳສັ່ງສອນຂອງອັກຄະສາວິກໂປນທີ່ວ່າ “ຈົ່ງອົບລົມສິ່ງສອນ [ລູກຂອງຕົນ]

ຕາມລະບຽບ ແລະ ຫລັກທຳຄຳສັ່ງສອນ ທຸກຢ່າງຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” (ເອເຟໂຊ 6:4).

ການສຶກສາພະຄຳພີເປັນຄອບຄົວ

ເຮົາສາມາດກາຍເປັນເພື່ອນດັ່ງພະບິດາເທິງສະຫວັນໄດ້ ແລະ ຊົມຊືມກັບຊີວິດເພື່ອນດັ່ງພະອົງໄດ້ໃຊ້ຊີວິດພຽງແຕ່ໂດຍການຮັກສາກິດທີ່ພະອົງກຳນົດໄວ້ເທົ່ານັ້ນ (see D&C 130:20–21). ກ່ອນເຮົາຈະດຳລົງຊີວິດຕາມກິດນັ້ນໄດ້, ເຮົາຕ້ອງຮູ້ຈັກວ່າມັນແມ່ນຫຍັງເສຍກ່ອນ. ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ມະນຸດຈະລອດໃນຄວາມໂງ່ (see D&C 131:6).

ພະເຢຊູຄິດເປັນຜູ້ນຳຂອງເຮົາ ແລະ ເປັນຜູ້ປະທານກິດໃຫ້ເຮົາ. ພະອົງຮູ້ວິທີ ແລະ ກິດທີ່ເຮົາຄວນຮັກສາ, ແລະ ພະອົງໄດ້ເຊື່ອຊົມເຮົາແຕ່ລະຄົນໃຫ້ກະທຳຕາມພະອົງ. ພະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເຮົານີ້ແຫລະເປັນທາງນັ້ນ, ເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ເປັນຊີວິດ; ບໍ່ມີຜູ້ໃດມາເຖິງພະບິດາໄດ້ນອກຈາກມາທາງເຮົາ” (ໂຢຮັນ 14:6). ກ່ອນຈະກາຍເປັນເພື່ອນດັ່ງພະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ກັບໄປຫາພະອົງໄດ້, ເຮົາຕ້ອງຮຽນຮູ້ຄຳສອນຂອງພະເຢຊູ ແລະ ກະທຳຕາມຄຳສອນເຫລົ່ານັ້ນເສຍກ່ອນ. ເຮົາມີພະຄຳພີທີ່ຊ່ວຍເຫລືອເຮົາໄດ້ເພື່ອຮຽນກ່ຽວກັບຊີວິດ, ຄຳສອນ, ແລະ ພະບັນຍັດຂອງພະເຢຊູຄິດ.

ໜັງສືເສລີເຫລົ່ານີ້ສາດສະໜາຈັກຮັບຮູ້ວ່າເປັນພະຄຳພີແມ່ນພະຄຳພີໃບເບັ້ນ, ພະຄຳພີມົມອນ, Doctrine and Covenants, ແລະ Pearl of Great Price. ໜັງສືເຫລົ່ານີ້ໄດ້

ອະທິບາຍກ່ຽວກັບກິດຂອງພະກິດຕິຄຸນ ແລະ ມາດຕະຖານ ເຊິ່ງເຮົາສາມາດເວົ້າມາມຳໃຊ້ເພື່ອວັດແທກແນວຄິດ, ການກະທຳ, ແລະ ການສອນຂອງເຮົາໄດ້. ມັນຊ່ວຍເຮົາໃຫ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບຊີວິດ ແລະ ຄຳສອນຂອງພະເຢຊູຄິດ ແລະ ບອກເຖິງຕົວຢ່າງຂອງຜູ້ຄົນທີ່ມີສັດທາໃນພະເຈົ້າ ແລະ ຮັກສາພະບັນຍັດຂອງພະອົງ.

ພະເຢຊູໄດ້ສອນເຮົາໃຫ້ຄົນຄວ້າ ແລະ ສຶກສາພະຄຳພີ (ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 5:39; 3 ນິໄຟ 23:1; see D&C 88:118).

ຄອບຄົວຄວນສຶກສາພະຄຳພີນຳກັນເປັນປະຈຳ ເພື່ອຮຽນ ແລະ ກະທຳຕາມຄຳສອນຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພໍແມ່ຄວນເຕົ້າໂຮມຄອບຄົວຂອງຕົນໃຫ້ມາຢູ່ນຳກັນຕາມເວລາທີ່ໄດ້ນັດໝາຍໄວ້ແຕ່ລະວັນ ເພື່ອອ່ານ ແລະ ສົນທະນາກ່ຽວກັບພະຄຳພີ. ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວແຕ່ລະຄົນຜູ້ສາມາດອ່ານໄດ້ ຄວນມີໂອກາດທີ່ຈະອ່ານພະຄຳພີ.

ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວສາມາດອະທິບາຍກ່ອນການອ່ານພະຄຳພີ ແລະ ທູນຂໍໃຫ້ພະບິດາເທິງສະຫວັນໃຫ້ພອນແຕ່ລະຄົນໃຫ້ເຂົາໃຈ

ໃນສິ່ງທີ່ໄດ້ອ່ານ ແລະ ໄດ້ຮັບປະຈັກພະຍານ ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກສິ່ງນັ້ນ. ຄອບຄົວຄວນມີການ ອະທິຖານຫລັງຈາກອ່ານພະຄຳພີແລ້ວ.

ເມື່ອຄອບຄົວອ່ານ ແລະ ໄຕ່ຕອງພະຄຳພີ, ເຂົາເຈົ້າຈະມີຄວາມປາດຖະໜາທີ່ຈະເປັນ ເພື່ອນດັ່ງພະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ຈະພົບຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມສະຫງົບ ຫລາຍຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ການອະທິຖານເປັນສ່ວນຕົວ ແລະ ເປັນຄອບຄົວ

ເຮົາແຕ່ລະຄົນຄວນຮຽນທີ່ຈະເວົ້າລົມກັບ ພະບິດາເທິງສະຫວັນຜ່ານການອະທິຖານ. ພະອົງຮັກເຮົາ ແລະ ຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາເວົ້າລົມ ກັບພະອົງ. ພະອົງຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາຂອບພະ ໄທພະອົງສຳລັບພະພອນທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບ ແລະ ທູນຂໍໃຫ້ພະອົງຊ່ວຍເຫລືອ ແລະ ນຳພາ. ພະອົງຈະຊ່ວຍເຮົາເວລາເຮົາທູນຂໍ. ສ່ວນ ຫລາຍແລ້ວເວລາເຮົາກ່າວຄຳອະທິຖານ, ເຮົາຈະກັມຫົວລົງ ແລະ ຫລັບຕາຂະນະທີ່ ເຮົາຄູ່ເຂົ້າ ຫລື ນັ່ງ, ຫລື ຢືນ.

ເຮົາຕ້ອງຈິຕຸລັກການທີ່ສຳຄັນສີ່ຂໍ້ເວລາເຮົາ ອະທິຖານດັ່ງນີ້:

1. ເຮົາເລີ່ມຕົ້ນການອະທິຖານຂອງເຮົາ ໂດຍ ການກ່າວຕໍ່ພະບິດາເທິງສະຫວັນວ່າ: “ໄອ້ ພະບິດາຜູ້ສະຖິດໃນສະຫວັນ . . .”
2. ເຮົາຂອບພະໄທພະບິດາເທິງສະຫວັນ ສຳລັບສິ່ງທີ່ພະອົງປະທານໃຫ້ເຮົາວ່າ: “ພວກຂ້ານ້ອຍຂໍຂອບພະໄທພະອົງ . . .”

3. ເຮົາທູນຂໍໃຫ້ພະອົງຊ່ວຍເຫລືອເຮົາວ່າ: “ພວກຂ້ານ້ອຍທູນຂໍໃຫ້ພະອົງ . . .”

4. ເຮົາຈົບການອະທິຖານຂອງເຮົາໃນ ພະນາມຂອງພະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດວ່າ: “ໃນພະນາມຂອງພະເຊຊິດ, ອາແມນ.”

ການອະທິຖານຂອງເຮົາບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງ ຕິດຕາມສີ່ຂໍ້ນີ້ສະເໝີ, ແຕ່ມັນຊ່ວຍເຮົາໄດ້ທີ່ຈະ ຮຽນອະທິຖານ. ເຮົາຄວນເລີ່ມ ແລະ ຈົບການ ອະທິຖານຂອງເຮົາດ້ວຍຂໍ້ທຳອິດ ແລະ ຂໍ້ສຸດ ທ້າຍ ແຕ່ສິ່ງອື່ນໆທີ່ເຮົາຈະເວົ້າລະຫວ່າງກາງ ແມ່ນຂຶ້ນກັບສິ່ງທີ່ເຮົາຄິດວ່າອັນໃດສຳຄັນ ກວ່າ. ບາງຄັ້ງເຮົາຈະໃຊ້ເວລາສ່ວນຫລາຍ ເພື່ອຂອບພະໄທພະບິດາເທິງສະຫວັນ. ບາງ ຄັ້ງເຮົາອາດຈະໃຊ້ເວລາສ່ວນຫລາຍເພື່ອທູນ ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພະອົງ.

ການອະທິຖານເປັນສ່ວນຕົວ

ແຕ່ລະຄົນຄວນອະທິຖານເປັນສ່ວນຕົວຢ່າງ ໜ້ອຍເທື່ອໜຶ່ງໃນຕອນເຊົ້າ ແລະ ເທື່ອໜຶ່ງໃນ

ຕອນແລງ. ພໍ່ແມ່ຄວນສອນລູກໆໃຫ້ອະທິຖານເປັນສ່ວນຕົວໄວເທົ່າທີ່ເຂົາເລີ່ມຮຽນເວົ້າ. ພໍ່ແມ່ຄວນສອນລູກໆໃຫ້ຮູ້ວິທີອະທິຖານໂດຍການຄູ່ເຂົ້າລົງນຳເຂົາ ແລະ ໃຫ້ເຂົາເວົ້ານຳຫລັງເທື່ອລະປະໂຫຍກ. ບໍ່ດົນເຂົາກໍຈະສາມາດອະທິຖານດ້ວຍຕົນເອງໄດ້.

ການອະທິຖານເປັນຄອບຄົວ

ທຸກໆຄອບຄົວຄວນມີການອະທິຖານປະຈຳວັນເປັນຄອບຄົວ. ທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຈະຄູ່ເຂົ້າລົງນຳກັນ ແລະ ຫົວໜ້າຄອບຄົວຈະເປັນຜູ້ກ່າວຄຳອະທິຖານ ຫລື ຂໍໃຫ້ສະມາຊິກຄົນໃດຄົນໜຶ່ງໃນຄອບຄົວອະທິຖານກໍໄດ້. ແຕ່ລະຄົນຄວນມີໂອກາດເປັນປະຈຳທີ່ຈະໄດ້ກ່າວອະທິຖານນຳຄອບຄົວ. ລູກຜູ້ນ້ອຍຄວນປ່ຽນຜຽນກັນ ໂດຍໃຫ້ພໍ່ແມ່ຊ່ອຍເຫລືອເຂົາ. ການອະທິຖານເປັນຄອບຄົວເປັນໂອກາດທີ່ດີເລີດໃນການສອນລູກໆເຖິງວິທີອະທິຖານ ແລະ ໃນການສອນຫລັກທຳເຊັ່ນວ່າ ການມີສັດທາໃນ

ພະເຈົ້າ, ການມີຄວາມຖ່ອມຕົນ, ແລະ ເຖິງຄວາມຮັກ.

ການອະທິຖານພິເສດ

ພໍ່ແມ່ຄວນສອນລູກໆຂອງຕົນວ່າ ພະເຈົ້າຕຽມພ້ອມສະເໝີທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອເຂົາ. ນອກເໜືອໄປຈາກການອະທິຖານເປັນສ່ວນຕົວ ແລະ ເປັນຄອບຄົວເປັນປະຈຳແລ້ວ, ເຂົາເຈົ້າຍັງສາມາດອະທິຖານໄດ້ທຸກເວລາເມື່ອພວກເຂົາຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ ຫລື ຢາກສະແດງຄວາມຂອບພະໄທຕໍ່ພະບິດາເທິງສະຫວັນ.

ການໃຫ້ພອນແກ່ອາຫານ

ພໍ່ແມ່ຄວນເບິ່ງວ່າ ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າຮູ້ຈັກຂອບພະໄທພະເຈົ້າສຳລັບອາຫານ ແລະ ທຸນຂໍໃຫ້ພະອົງໃຫ້ພອນແກ່ອາຫານນັ້ນກ່ອນເຂົາເຈົ້າຈະກິນ. ຄວນໃຫ້ແຕ່ລະຄົນຮ່ວມທັງລູກຜູ້ນ້ອຍມີໂອກາດທີ່ຈະອະທິຖານຂໍໃຫ້ພະເຈົ້າໃຫ້ພອນອາຫານ. ການກ່າວຄຳອະທິຖານເພື່ອໃຫ້ພອນແກ່ອາຫານ ຈະຊ່ອຍພໍ່ແມ່ ແລະ ລູກໃຫ້ຮຽນຮູ້ທີ່ຈະຂອບພະໄທພະບິດາເທິງສະຫວັນ.

ການສັງສັນໃນຄອບຄົວ

ການສັງສັນໃນຄອບຄົວແມ່ນສໍາລັບທຸກຄົນ, ຮ່ວມຕົວຍື່ນເມຍທັງຫາກແຕ່ງ່າງານ, ພໍ່ ແລະ ແມ່ທີ່ມີລູກ, ພໍ່ ຫລື ແມ່ທີ່ລ້ຽງລູກດ້ວຍຕົວເອງ, ພໍ່ແມ່ຜູ້ບໍ່ມີລູກຢູ່ນໍາ, ຜູ້ໃຫຍ່ໂສດທິສັງສັນ ຄອບຄົວເປັນກຸ່ມ, ແລະ ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ຄົນດຽວ ຫລື ກັບຄົນເຊົ່າຫ້ອງນໍາກັນ. ທຸກໆຄົນ, ບໍ່ວ່າ ຈະຢູ່ໃນສະຖານະການໃດກໍຕາມ, ແຕ່ລະ ຄອບຄົວຈະໄດ້ຮັບພອນເມື່ອມີການສັງສັນໃນ ຄອບຄົວ. ສາດສະໜາຈັກໄດ້ຮັກສາແລງວັນ ຈັນໄວ້ຈາກກິດຈະກຳອື່ນໆ ເພື່ອວ່າຄອບຄົວ ຈະໄດ້ຢູ່ນໍາກັນເຮັດການສັງສັນເປັນຄອບຄົວ.

ຝ່າຍປະທານສູງສຸດເວົ້າວ່າ: “ພວກເຮົາສັນ ຍາວ່າ ພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບພອນຢ່າງລົ້ນ ເຫລືອ ຖ້າຫາກພວກທ່ານຈະເຮັດຕາມຄໍາ ແນະນໍາຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ມີການ ສັງສັນໃນຄອບຄົວເປັນປະຈຳ. ພວກເຮົາ ອະທິຖານສະເໝີເພື່ອວ່າພໍ່ແມ່ໃນສາດສະ ໜາຈັກຈະຮັບເອົາໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະ ສອນ ແລະ ເປັນຕົວຢ່າງແກ່ລູກໆ ໂດຍການ ດໍາລົງຊີວິດຕາມຫລັກທໍາພະກິດຕິຄຸນ. ຂໍໃຫ້ ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ພອນພວກທ່ານໃຫ້ເປັນ

ຄົນພາກພຽນໃນໜ້າທີ່ອັນສໍາຄັນທີ່ສຸດນີ້ ເທິງ” (“Message from the First Presidency,” Family Home Evening Resource Book [1983], iv).

ໃນຖານະເປັນປີຕູຂອງຄອບຄົວ, ພໍ່ຈະເປັນຜູ້ ນໍາພາການສັງສັນໃນຄອບຄົວ. ເມື່ອພໍ່ບໍ່ຢູ່, ແມ່ຈະເປັນຜູ້ນໍາພາແທນ. ພໍ່ແມ່ຈະເປັນຄົນ ນໍາພາເອງ ຫລື ຂໍໃຫ້ສະມາຊິກຄົນໃດຄົນ ໜຶ່ງນໍາພາການສັງສັນໃນຄອບຄົວ. ພໍ່ແມ່ ຈະເປັນຜູ້ສອນຄອບຄົວເອງ ຫລື ຂໍໃຫ້ລູກຜູ້ໃຫຍ່ ໃຫຍ່ແລ້ວ ເປັນຜູ້ສອນແທນກໍໄດ້. ແຕ່ລະຄົນຜູ້ ໃຫຍ່ພໍ່ ຄວນມີໂອກາດທີ່ຈະມີສ່ວນຮ່ວມໃນ ລາຍການ. ລູກຜູ້ນ້ອຍສາມາດເຮັດຊ່ອຍເຊັ່ນ ນໍາເພງ, ອ່ານຂໍພະຄໍາພີ, ຕອບຄໍາຖາມ, ເຢິງພະຄໍາພີ, ຢາຍອາຫານວ່າງ, ແລະ ອະທິຖານ.

ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນລໍາດັບລາຍການຂອງການ ສັງສັນໃນຄອບຄົວ:

- ຮ້ອງເພງສວດເປີດ (ໝົດຄອບຄົວ)
- ອະທິຖານເປີດ (ໂດຍຄົນໜຶ່ງໃນຄອບຄົວ)
- ອ່ານຄໍາກອນ ຫລື ອ່ານຈາກພະຄໍາພີ (ໂດຍຄົນໜຶ່ງໃນຄອບຄົວ)
- ບົດຮຽນ (ໂດຍພໍ່, ແມ່, ຫລື ລູກຜູ້ໃຫຍ່)
- ກິດຈະກຳ (ນຳພາໂດຍຄົນໜຶ່ງໃນຄອບ ຄົວ ແລະ ຫລິ້ນນຳກັນໝົດຄອບຄົວ)
- ຮ້ອງເພງສວດປິດ (ໝົດຄອບຄົວ)
- ອະທິຖານປິດ (ໂດຍຄົນໜຶ່ງໃນຄອບຄົວ)
- ອາຫານວ່າງ

ຄອບຄົວສາມາດຈັດການສັງສັນໃນຄອບຄົວ ໄດ້ຫລາຍວິທີທາງ. ກິດຈະກຳອັນໃດກໍຕາມທີ່ ນຳຄອບຄົວໃຫ້ເຂົ້າໃກ້ກັນ, ເພີ່ມຄວາມຮັກ ຕໍ່ກັນແລະກັນ, ຊ່ອຍເຂົ້າໃຫ້ເຂົ້າໃກ້ກັບພະ ບິດາເທິງສະຫວັນ, ແລະ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເຂົາດຳລົງ ຊີວິດຢ່າງຊອບທຳ ສາມາດເປັນການສັງສັນ ໃນຄອບຄົວ. ຕົວຢ່າງຂອງກິດຈະກຳ ແມ່ນ ຮ່ວມດ້ວຍການອ່ານພະຄຳພີ, ສົນທະນາ ກ່ຽວກັບພະກິດຕິຄຸນ, ແບ່ງປັນປະຈຳພະ ຍານ, ຮັບໃຊ້ໂຄງການໃດໂຄງການໜຶ່ງ, ຮ້ອງເພງນຳກັນ, ໄປກິນເຂົ້າປາ, ຫລິນເກມ ເປັນຄອບຄົວ, ແລະ ໄປຢ່າງຫລິນຕາມພູຜາ ປາດົງນຳກັນ. ທຸກໆການສັງສັນໃນຄອບຄົວ ຄວນຈັບດ້ວຍການອະທິຖານ.

ບົດຮຽນຂອງການສັງສັນໃນຄອບຄົວແມ່ນ ເອົາມາຈາກພະຄຳພີ, ຈາກຄຳເວົ້າຂອງສາດ ສະດາໃນຍຸກສູດທ້າຍ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ຄຳປາໄສຈາກກອງປະຊຸມໃຫຍ່, ແລະ ຈາກ ປະສົບການສ່ວນຕົວ ແລະ ປະຈຳພະຍານ. ບົດຮຽນສ່ວນຫລາຍຄວນແນໃສ່ການກຳເນີດ, ຊີວິດ, ຄຳສອນ ແລະ ການຊົດໃຊ້ຂອງພະຜູ້ ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ. *ຫລັກທຳພະກິດຕິຄຸນ, ພະກິດ ຕິຄຸນຂຶ້ນພັນຖານ, ຈົງຕໍ່ສັດທາ, ສຳລັບຄວາມ ເຂັ້ມແຂງຂອງຊາວໜຸ່ມ, ແລະ ວາລະສານ ຂອງສາດສະໜາຈັກຈະມີເລື່ອງເລົ່າສັ້ນໆ ຫລາຍເລື່ອງ ແລະ ເລື່ອງອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບ ຫລາຍຫົວຂໍ້ ເຊິ່ງເຮົາສາມາດເອົາມານຳໃຊ້ ເປັນສ່ວນຂອງບົດຮຽນໃນການສັງສັນໃນ ຄອບຄົວໄດ້.*

ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຫົວຂໍ້ຢ່າງຢ່າງສຳລັບການສັງ ສັນໃນຄອບຄົວ:

- ແຜນແຫ່ງຄວາມລອດ
- ຊີວິດ ແລະ ຄຳສອນຂອງພະເຢຊູ
- ການກັບໃຈ
- ການອະທິຖານ
- ການຖິລິນອິດເຂົ້າ
- ພະວາຈາແຫ່ງປັນຍາ
- ກິດຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລື່ອງສິນທຳ
- ຄວາມໝາຍຂອງສິນລະລິກ
- ເງິນສ່ວນສິບ
- ຄວາມກະຕັນຍູ
- ຄວາມຊື່ສັດ
- ມີຄວາມຄາລະວະຕໍ່ພະເຈົ້າ ແລະ ນັບຖື ການສ້າງຂອງພະອົງ
- ການຕຽມຕໍ່ການຮັບບັບຕິດສະມາ, ຕຽມຕໍ່ພິທີການຂອງຖານະປະໂລຫິດ, ຫລື ຕຽມຕໍ່ການແຕ່ງງານ
- ການຕຽມໄປພະວິຫານ
- ການອ່ານພະຄຳພີ
- ການຮັກສາວັນຊະບາໂຕໃຫ້ສັກສິດ
- ການອະໄພໃຫ້ຄົນອື່ນ
- ການໄດ້ຮັບ ແລະ ການແບ່ງປັນພະກິດ ຕິຄຸນ
- ການແບ່ງປັນພະກິດຕິຄຸນໃຫ້ກັບຄົນອື່ນ
- ການຮວບຮວມປະຫວັດຄອບຄົວ

- ການເຂົ້າໃຈ ແລະ ຍອມຮັບເລື່ອງ
ການຕາຍ
- ການແກ້ໄຂບັນຫາຄອບຄົວ
- ການງົບປະມານເງິນ
- ການຊ່ອຍເຫລືອກັນເຮັດວຽກໃນບ້ານ
- ການເຫັນຄູນຄ່າ ແລະ ການມ່ວນຊື່ນໃນເທງ

ວັນພັກ ແລະ ໂອກາດພິເສດອື່ນໆ

ວັນພັກ ແລະ ໂອກາດພິເສດອື່ນໆເຊັ່ນ ວັນຄິດ
ສະມັດ; ວັນອິດສະເຕີ; ວັນຄົບຮອບການຝັນພູ
ຖານະປະໂລຫິດ; ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ສາມັນ;
ການຈາກໄປເປັນຜູ້ສອນສາດສະໜາຂອງ
ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວ; ຫລື ການເກີດ, ການ
ຮັບບັບຕິດສະມາ, ຫລື ການແຕ່ງຕັ້ງຂອງ
ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວສາມາດເປັນໂອກາດດີ
ເລີດທີ່ຈະສອນຄວາມຈິງຂອງພະກິດຕິຄູນ.

**ເງິນສ່ວນສິບ ແລະ ການບໍລິຈາກ
ຕ່າງໆ**

ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາຜູ້ຄົນຂອງພະອົງໃຫ້
ຄຳລັງຊີວິດຕາມກົດເງິນສ່ວນສິບ ແລະ ໃຫ້ມີ

ຄຳຄວນຕໍ່ພອນທີ່ພະອົງໄດ້ສັນຍາໄວ້ (ເບິ່ງ
ມາລາກີ 3:8-11).

ເວລາທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດສຳລັບພໍ່ແມ່ທີ່ຈະ
ສອນລູກເຖິງກົດຂອງເງິນສ່ວນສິບ ແລະ
ການບໍລິຈາກ ແມ່ນເວລາທີ່ເຂົາເຈົ້າຈ່າຍ
ເງິນສ່ວນສິບຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ. ລູກມັກຈະ
ເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາເຮັດ. ລູກຜູ້ໄດ້
ເງິນພິເສດຈາກພໍ່ແມ່ ຄວນຈ່າຍສ່ວນສິບ.
ລູກແຕ່ລະຄົນຄວນມີກັບທ້ອນເງິນທີ່ແຕກ
ຕ່າງກັນ ເຊັ່ນ: ກັບໜຶ່ງແມ່ນສຳລັບເງິນ
ສ່ວນສິບ, ອີກກັບໜຶ່ງແມ່ນສຳລັບການໄປ
ສອນສາດສະໜາ, ແລະ ອີກກັບໜຶ່ງແມ່ນ
ສຳລັບການໃຊ້ສອຍຕ່າງໆ. ແຕ່ລະຄັ້ງເມື່ອ
ລູກໄດ້ຮັບເງິນ, ເຂົາຄວນຮຽນທີ່ຈະແບ່ງ
ສິບເປັນເຊັ່ນໄວ້ໃນກັບສຳລັບເງິນສ່ວນສິບ,
ແລະ ອີກຈຳນວນໜຶ່ງໄວ້ໃນກັບສຳລັບການ
ໄປສອນສາດສະໜາ, ແລະ ສ່ວນທີ່ເຫລືອ
ແມ່ນເກັບໄວ້ໃນກັບສຳລັບໃຊ້ສອຍຕ່າງໆ.

ເມື່ອລູກໄດ້ຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບ, ພໍ່ແມ່ຄວນສອນ
ລູກໃຫ້ຮູ້ຈັກວິທີທີ່ຈະຂຽນຝອມເງິນສ່ວນສິບ,
ຍົດເງິນພ້ອມດ້ວຍຝອມໃບນັ້ນໃສ່ໃນຊອງ,
ແລ້ວມອບຊອງນັ້ນ ຫລື ສົ່ງມັນໄປໃຫ້ຄົນໃດ
ຄົນໜຶ່ງໃນຝ່າຍອະທິການ ຫລື ໃນຝ່າຍປະ
ທານສາຂາ. ສ່ວນຄອບຄົວທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເຂດ
ເປົ້າປ່ຽວ, ຄວນມອບເງິນສ່ວນສິບຂອງຕົນໃຫ້
ຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດທີ່ມອບໝາຍໃຫ້ເກັບ.

**ການສົນທະນາກັນລະຫວ່າງການ
ຮັບປະທານອາຫານ**

ລະຫວ່າງການຮັບປະທານອາຫານເປັນ
ໂອກາດດີທີ່ຈະເວົ້າລົມກັນກ່ຽວກັບພະກິດ

ຕິຄູນ. ລູກຜູ້ນ້ອຍນັກຈະຖາມ ແລະ ຕອບເລື່ອງ ພະກິດຕິຄູນ. ເວລາເຂົາບໍ່ຮູ້ຄຳຕອບ, ພໍ ຫລື ແມ່ກໍຄວນຕອບສັງຫຼາຍ ແລະ ສອນເຂົາເລື່ອງ ພະກິດຕິຄູນ. ບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະເວົ້າເລື່ອງພະ ກິດຕິຄູນທຸກຄັ້ງທີ່ຮັບປະທານອາຫານ, ແຕ່ ຖ້າມີການສົນທະນາກັນເຊັ່ນນັ້ນປະມານສອງ ຫລື ສາມເທື່ອຕໍ່ອາທິດ ມັນຈະຊ່ວຍຄອບຄົວ ຮຳຮຽນເລື່ອງພະກິດຕິຄູນຫລາຍຂຶ້ນໄດ້.

ການເລົ່າເລື່ອງຕອນເຂົ້ານອນ

ເພາະວ່າເດັກສ່ວນຫລາຍນັກພັງເລື່ອງເລົ່າ ຕອນເຂົ້ານອນ, ມັນຈຶ່ງເປັນ ໂອກາດດີທີ່ຈະ ສອນພະກິດຕິຄູນໃຫ້ເຂົາ ໂດຍການບອກເລົ່າ ຫລື ອ່ານເລື່ອງຕ່າງໆຈາກພະຄຳພີ, ຈາກ ປຶ້ມຕ່າງໆຂອງສາດສະໜາຈັກ, ຫລື ຈາກ ປະສົບການສ່ວນຕົວ. ເລື່ອງທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມ ຊື່ສັດ, ການແບ່ງປັນ, ແລະ ຄວາມມີເນດຕາ ເປັນຄຳສອນທີ່ສຳຄັນຂອງຫລັກທຳພະກິດ ຕິຄູນ.

ການເຮັດວຽກນຳກັນ

ເມື່ອຄອບຄົວເຮັດວຽກນຳກັນໃນບ້ານເຮືອນ ຈະເປີດ ໂອກາດໃຫ້ພໍ່ແມ່ສອນພະກິດຕິຄູນໄດ້.

ໃນຂະນະທີ່ທຳຄວາມສະອາດບ້ານ ຫລື ເຮັດວຽກຢູ່ຕາມເດີນບ້ານ ຫລື ຢູ່ໃນສວນ, ຍົກຕົວຢ່າງ, ພໍ່ແມ່ຄວນສວຍໂອກາດນັ້ນ ເພື່ອ ເວົ້າເລື່ອງພະກິດຕິຄູນ. ລູກນັກຈະຖາມຢູ່ ເລື້ອຍ. ພໍ່ແມ່ຄວນຕອບຄຳຖາມເຫລົ່ານັ້ນ ໃນທາງທີ່ເຂົາຈະເຂົ້າໃຈ. ຄຳຍ້ອງຍໍເຊັ່ນ “ລູກເຮັດວຽກດີຫລາຍ. ພໍ່ແມ່ແນ່ໃຈວ່າ ພະ ບິດາເທິງສະຫວັນມີຄວາມຊົມຊືມກັບລູກ,” ຫລື “ຫລຽວເບິ່ງຂີ້ເຜີ້ອທີ່ສວຍງາມທີ່ພະ ບິດາເທິງສະຫວັນສ້າງໄວ້ນັ້ນແມ່,” ສາມາດ ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກມີຄວາມກະຕັນຍູຕໍ່ພະບິດາເທິງ ສະຫວັນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຂົາແນ່ໃຈວ່າ ພະອົງ ເປັນຈິງ.

ການປຶກສາຫາລືເປັນຄອບຄົວ

ພໍ່ແມ່ຄວນເອິ້ນສະມາຊິກທຸກຄົນໃນຄອບຄົວ ໃຫ້ມານຶ່ງຢູ່ນຳກັນເພື່ອປຶກສາຫາລື. ຄອບ ຄົວສາມາດໃຊ້ການປະຊຸມນີ້ເພື່ອວາງເປົ້າ ໝາຍຄອບຄົວ, ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາຄອບຄົວ ຕ່າງໆ, ເພື່ອສົນທະນາເລື່ອງການເງິນ, ເພື່ອ ວາງແຜນຕ່າງໆ, ເພື່ອສະໜັບສະໜູນ ແລະ ຊຸກຍູ້ເຊິ່ງກັນແລະກັນໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ, ເພື່ອ ກ່າວປະຈັກພະຍານ, ແລະ ເພື່ອກ່າວຄຳ ອະທິຖານເພື່ອກັນແລະກັນ. ກອງປະຊຸມນີ້

ສາມາດຈັດຂຶ້ນໄດ້ທຸກເວລາຕາມຄວາມຈຳ
 ເປັນ. ພໍ່ແມ່ຄວນຈັດໃຫ້ມີການປຶກສາຫາລື
 ເປັນຄອບຄົວໃນແຕ່ລະວັນອາທິດ ຫລື ໃນວັນ
 ດຽວກັນກັບວັນເຮັດການສັງສັນໃນຄອບຄົວ
 ກໍໄດ້. ການນັບຖືແນວຄິດ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກ
 ຂອງຄົນອື່ນເປັນສິ່ງສຳຄັນຕໍ່ຄວາມສຳເລັດຜົນ
 ຂອງການປະຊຸມນີ້.

ການສຳພາດສ່ວນຕົວ

ພໍ່ແມ່ຫລາຍຄົນເຫັນວ່າ ການສຳພາດສ່ວນ
 ຕົວເປັນປະຈຳນຳລູກໆຂອງຕົນ ຊ່ອຍເຂົາເຈົ້າ
 ໃຫ້ເຂົ້າໃກ້ຊິດນຳລູກໆຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຊຸກຍູ້
 ເຂົາ, ແລະ ສອນເຂົາເລື້ອຍໆພະກິດຕິຄຸນ. ການ
 ສຳພາດນີ້ອາດເປັນແບບຈິງຈັງ ຫລື ທຳມະ
 ດາ ແລະ ສາມາດເຮັດໄດ້ເລື້ອຍໆ.

ພໍ່ແມ່ຄວນສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ລູກ ແລະ ສະ
 ແດງຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃນຕົວລູກ, ແລະ ຄວນໃຫ້
 ໂອກາດລູກທີ່ຈະບອກເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກກ່ຽວກັບ
 ເລື້ອງໃດ, ບັນຫາໃດ, ຫລື ປະສົບການໃດກໍ
 ຕາມ. ພໍ່ແມ່ຄວນຟັງຢ່າງຕັ້ງອົກຕັ້ງໃຈ ແລະ
 ຄວນຖືວ່າບັນຫາຂອງເຂົານັບສຳຄັນ ແລະ
 ເກັບໄວ້ເປັນຄວາມລັບ. ພໍ່ແມ່ ແລະ ລູກຄວນ

ອະທິຖານຮ່ວມກັນໃນຕອນນັ້ນ. ບັນຫາທີ່
 ກ່ຽວເນື່ອງກັບຄົນໃດຄົນໜຶ່ງໃນເຮືອນສາ
 ມາດແກ້ໄຂໄດ້ໃນການສັງສັນໃນຄອບຄົວຄັ້ງ
 ທີ່ຈະມາເຖິງ.

ການເຮັດກິດຈະກຳເປັນຄອບຄົວ

ພໍ່ແມ່ຄວນຈັດຫາເວລາໄວ້ເລື້ອຍໆເພື່ອຄອບ
 ຄົວຈະໄດ້ສັງສັນຮ່ວມກັນ. ການໄປກິນເຂົ້າປາ,
 ການໄປນອນປາ, ການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ,
 ການບົວລະບັດໃນບ້ານ ແລະ ເດີນບ້ານ,
 ການໄປລອຍນ້ຳ, ການໄປຢ່າງຫລິ້ນຕາມ
 ພູຜາປາດົງ, ແລະ ການໄປເບິ່ງໜັງ ແລະ
 ເບິ່ງການສະແດງຕ່າງໆເປັນຕົວຢ່າງພຽງ
 ໜ້ອຍດຽວຂອງກິດຈະກຳຫລາຍຢ່າງທີ່
 ຄອບຄົວສາມາດມ່ວນຊື່ນນຳກັນໄດ້.

ຄອບຄົວທີ່ມ່ວນຊື່ນນຳກິດຈະກຳຮ່ວມກັນ ຈະ
 ມີຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມປອງດອງກັນຫລາຍ

ຂຶ້ນ. ລູກໆກໍຈະຟັງຄວາມພໍ່ແມ່ ແລະ ຈະເຮັດ
 ຕາມຄຳແນະນຳຂອງພໍ່ແມ່ເມື່ອເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກ
 ມີຄວາມໃກ້ຊິດ. ພໍ່ແມ່ກໍຈະສາມາດສືບສອນ
 ລູກກ່ຽວກັບພະກິດຕິຄຸນໄດ້ດີຫລາຍຂຶ້ນ.

ການເຮັດໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນຄອບຄົວ

ພາລະກິດຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພະຜູ້ ເປັນເຈົ້າແມ່ນທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອທຸກຄົນໃຫ້ມາ ສູ່ພະຄິດ. ຄອບຄົວສາມາດຊ່ອຍເຮັດໃຫ້ ພາລະກິດນີ້ສຳເລັດຜົນໄດ້ ເມື່ອເຂົາເຈົ້າ:

1. ຈັດຫາສິ່ງທີ່ຕ້ອງການທາງວິນຍານ ແລະ ຮ່າງກາຍໃຫ້ຕົວເອງ ແລະ ສະໜອງ ຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນອື່ນນຳອີກ.
2. ແບ່ງປັນພະກິດຕິຄຸນໃຫ້ກັບຄົນອື່ນ.
3. ເບິ່ງວ່າສະມາຊິກໃນຄອບຄົວໄດ້ຮັບພິທີ ການໃນພະວິຫານ ແລະ ຊ່ອຍຕຽມພອນ ເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ບັນພະບູລຸດຂອງເຂົາເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ຕາຍໄປແລ້ວ.

ຄວາມຕ້ອງການທາງວິນຍານ ແລະ ຮ່າງກາຍ

ຄວາມຕ້ອງການທາງວິນຍານ

ໃນພາກ “ການສອນພະກິດຕິຄຸນໃນບ້ານ” ໃນຄູ່ມືເຫລົ່ານີ້ ໄດ້ອະທິບາຍໄວ້ເຖິງວິທີທີ່ ຄອບຄົວສາມາດດູແລຊ່ອຍເຫລືອຄວາມຕ້ອງ ການທາງວິນຍານ.

ຄວາມຕ້ອງການທາງຮ່າງກາຍ

ຄອບຄົວຄວນເພິ່ງພາຕົນເອງໄດ້ ເພື່ອວ່າເຂົາ ເຈົ້າຈະສາມາດຈັດຫາສິ່ງທີ່ທາງຮ່າງກາຍ ຂອງເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອຄົນ ອື່ນນຳອີກ. ກ່ອນຈະສາມາດເພິ່ງພາຕົນເອງ ໄດ້ນັ້ນ, ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຕ້ອງເຕັມໃຈ ເຮັດວຽກງານ. ເຮົາຕ້ອງໃຊ້ທັງຮ່າງກາຍ, ມັນ

ສະໝອງ, ແລະ ວິນຍານໃນການເຮັດວຽກ. ມັນເປັນແຫລ່ງຂອງຄວາມສຳເລັດ, ຂອງຄວາມສຸກ, ຂອງຄວາມພູມໃຈໃນຕົນ, ແລະ ຂອງຄວາມຈະເລີນກ້າວໜ້າ. ບໍ່ແມ່ນຄວນພະຍາຍາມເບິ່ງພາຕົນເອງ ແລະ ຄວນສອນລູກໆ ຂອງຕົນໃຫ້ເຮັດເຊັ່ນດຽວກັນ. ການເປັນຄົນເບິ່ງຕົນເອງໄດ້ ຈະຊ່ວຍເຂົາເຈົ້າຊ່ວຍເຫລືອຜູ້ທີ່ມີຄວາມຂັດສົນ.

ພໍ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະຈັດຫາສິ່ງຈຳເປັນສຳລັບຊີວິດ ແລະ ປົກປ້ອງຄອບຄົວຂອງຕົນ. ແມ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຕົນຕໍ່ທີ່ຈະລ້ຽງດູລູກ. ພໍ່ແມ່ຈະເບິ່ງວ່າ ຄອບຄົວມີເຮືອນທີ່ສະອາດ, ມີອາຫານກິນ, ມີເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ໄດ້ຮັບການເບິ່ງແຍງທາງສຸຂະພາບ ແລະ ແຂ້ວພັນ, ມີໂອກາດສຶກສາຮຳຮຽນ, ໄດ້ຮັບການແນະນຳເລື່ອງການເງິນ, ແລະ ຖ້າເປັນໄປໄດ້ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບການສິດສອນເລື່ອງການເຮັດສວນຄົວ. ພໍ່ແມ່ຄວນສອນລູກໆໃຫ້ຮູ້ຈັກເຮັດຂອງກິນ ແລະ ເກັບອາຫານໄວ້ກິນດົນນຳອີກ.

ພໍ່ແມ່ຄວນເຮັດວຽກງານຢ່າງຂະຫຍັນເພື່ອຈັດຫາສິ່ງສຳລັບທາງຮ່າງກາຍເຫລົ່ານີ້. “ແລະ ທ່ານຈະບໍ່ປອຍໃຫ້ລູກຫລານຂອງທ່ານຫົວໂຫຍ ແລະ ເປືອຍເປົ້າ” (ໂມໄຊຍາ 4:14). ພໍ່ແມ່ຄວນຕຽນທຸກສິ່ງທີ່ຄອບຄົວຕ້ອງການໄວ້ເພື່ອຍາມສຸກເສີນ ເຊັ່ນໃນເວລາມີການເຈັບປວຍ, ໄພວິບັດ, ຕົກງານ, ຫລື ໃນຍາມເດີອດຮ້ອນຕ່າງໆ. ຖ້າຫາກວ່າບໍ່ສາມາດຈັດຫາສິ່ງສຳລັບທາງຮ່າງກາຍໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວຂອງຕົນໄດ້ ຫລື ຖ້າຫາກຄົນໃນຄອບຄົວບໍ່ສາມາດຊ່ວຍໄດ້, ແລ້ວໃຫ້ລາວຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດ.

ລູກໆສາມາດຊ່ວຍຈັດຫາສິ່ງສຳລັບທາງຮ່າງກາຍໃຫ້ຄອບຄົວໄດ້ໂດຍການຊ່ວຍເຫລືອພໍ່ແມ່ເຮັດວຽກໃນບ້ານ, ຕັ້ງໃຈຮຳຮຽນໃນໂຮງຮຽນ, ຮັກສາເຄື່ອງນຸ່ງ ແລະ ສິ່ງຂອງຕ່າງໆໃຫ້ດີ, ຮັກສາຕົວເອງ ແລະ ເຮືອນຊານໃຫ້ສະອາດ ແລະ ເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍດີ, ແລະ ຮັກສາຮ່າງກາຍໃຫ້ມີສຸຂະພາບແຂງແຮງ.

ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຄວນພະຍາຍາມເພີ່ມຄວາມສາມາດທາງດ້ານການອ່ານ, ການຂຽນ, ແລະ ທາງເລກຂຽນພັນຖານໃຫ້ດີຂຶ້ນເລື້ອຍໆ, ແລະ ຄວນຫາໂອກາດໃນທຸກວິທີທາງທີ່ຈະສຶກສາຮຳຮຽນ ແລະ ເພີ່ມຄວາມຊຳນານ. ເຂົາເຈົ້າຄວນຮັກສາກົດພະວາຈາແຫ່ງປັນຍາ ແລະ ກິນອາຫານທີ່ດີຕໍ່ສຸຂະພາບ. ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ໃຫ້ຄອບຄົວເກັບທ້ອນອາຫານ ແລະ ສິ່ງຂອງຕ່າງໆທີ່ຊ່ວຍຄຳ້າລຸນຊີວິດໃຫ້ພໍສຳລັບໜຶ່ງປີ ຫລື ໃຫ້ຫລາຍເທົ່າທີ່ຈະຫລາຍໄດ້. ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຄວນຫລີກລ້ຽງຈາກການເປັນໜູສິນ, ໃຫ້ເກັບທ້ອນເງິນຄຳ້າໄວ້ເພື່ອພາຍໜ້າ, ໃຫ້ຈ່າຍຄ່າຕ່າງໆຕາມກຳນົດ, ແລະ ໃຊ້ເງິນຄຳ້າຢ່າງສະຫລາດ ແລະ ຫລີກເວັ້ນຈາກການໃຊ້ຈ່າຍຢ່າງໄຮ້ປະໂຫຍດ.

ພໍ່ແມ່ຄວນສອນລູກໆໃຫ້ຮູ້ຈັກແບ່ງປັນໃຫ້ຄົນອື່ນ. ແມ່ນເກືອບທຸກໆຄົນທີ່ສາມາດມອບສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້ ບໍ່ສຳຄັນວ່າເຂົາເຈົ້າມີໜ້ອຍຫລາຍປານໃດກໍຕາມ. ວິທີໜຶ່ງທີ່ເຮົາສາມາດຊ່ວຍຜູ້ທີ່ຍາກຈົນໄດ້ ແມ່ນໂດຍການຖືສິນອິດເຂົ້າແຕ່ລະເດືອນ ແລະ ບໍລິຈາກເງິນດ້ວຍການຖືສິນອິດເຂົ້ານັ້ນ ໃຫ້ສາດສະໜາ

ຈັກ ເພື່ອເອົາໄປຊ່ວຍລ້ຽງຄົນຫົວໂຫຍ, ຊ່ວຍ
ຈັດທີ່ພັກເຊົາໃຫ້ຄົນຂ້າງຖະໜົນ, ຊ່ວຍຊື້ເຄື່ອງ
ນຸ່ງຫົ່ມໃຫ້ຄົນເປືອຍເປົ່າ, ແລະ ຊ່ວຍຜູ້ທີ່ຕົກ
ທຸກໄດ້ຍາກ. ເຮົາໄດ້ສະແດງຄວາມຮັກຂອງເຮົາ
ຕໍ່ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າເມື່ອເຮົາຊ່ວຍເຫລືອຄົນອື່ນ.
ພະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເມື່ອໃດພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດ
ແກ່ຜູ້ທີ່ຕໍ່ອຍທີ່ສຸດໃນພວກພີ່ນ້ອງເຫລົ່ານີ້
ຂອງເຮົາ ພວກທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດແກ່ເຮົາ” (ມັດທາຍ
25:40).

ການແບ່ງປັນພະກິດຕິຄຸນ

ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜ່ານສາດສະດາໃນຍຸກສູດ
ທ້າຍຂອງພະອົງ, ໄດ້ສອນວ່າ ສະມາຊິກຂອງ
ສາດສະໜາຈັກທຸກຄົນມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ
ທີ່ຈະແບ່ງປັນພະກິດຕິຄຸນໃຫ້ກັບຄົນອື່ນ. ມັນ
ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງທຸກຄົນຜູ້ໄດ້ຮັບການເຕືອນ
ທີ່ຈະເຕືອນຄົນບ້ານໃກ້ເຮືອນຄຽງຂອງເຂົາ
(see D&C 88:81). ແອລະມາ, ສາດສະດາ
ຄົນໜຶ່ງໃນພະຄຳພີມັນອນ ໄດ້ອະທິບາຍວ່າ
ເມື່ອເຮົາຮັບບັບຕິດສະມາແລ້ວ ເຮົາຄວນເຕັມ
ໃຈທີ່ຈະ “ຢືນເປັນພະຍານຂອງພະເຈົ້າ ໃນ

ທຸກເວລາ ແລະ ໃນທຸກຢ່າງ ແລະ ໃນທຸກ
ແຫ່ງ” (ໂມໄຊຍາ 18:9).

ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຄວນພະຍາຍາມທຸກວິ
ທີທາງທີ່ຈະຊ່ວຍຍາດພີ່ນ້ອງ, ໝູ່ເພື່ອນ, ແລະ
ຄົນບ້ານໃກ້ເຮືອນຄຽງຂອງຕົນ ໃຫ້ຮຽນຮູ້
ກ່ຽວກັບພະກິດຕິຄຸນຂອງພະເຢຊູ ແລະ ເຖິງ
ພອນທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບ. ໂດຍການແບ່ງປັນ
ພະກິດຕິຄຸນ, ພໍ່ແມ່ ແລະ ລູກຈະສາມາດເພີ່ມ
ປະຈັກພະຍານຂອງຕົນໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ ແລະ
ນຳພອນຂອງພະກິດຕິຄຸນມາໃຫ້ຄົນອື່ນໆ.
ຄອບຄົວສາມາດ:

- ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີໂດຍການເຊື່ອຟັງຕໍ່ພະ
ບັນຍັດທຸກປະການ (ເບິ່ງ ມັດທາຍ 5:16).
- ຮູ້ບຸນຄຸນຕໍ່ການໄດ້ເປັນສະມາຊິກຂອງ
ສາດສະໜາຈັກ (ເບິ່ງ ໂລມ 1:16) ແລະ
ບອກໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ວ່າ ເຂົາເຈົ້າເປັນສະມາ
ຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກ.
- ຖາມຄົນທີ່ເຂົາເຈົ້າຮູ້ຈັກວ່າ ເຂົາຢາກຮູ້ກ່ຽວ
ກັບສາດສະໜາຈັກປໍ່.
- ທູນຂໍໃຫ້ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊ່ວຍເຂົາເຈົ້າເລືອກ
ຄອບຄົວໃດຄອບຄົວໜຶ່ງ ຫລື ຄົນໃດຄົນ
ໜຶ່ງຜູ້ທີ່ພ້ອມແລ້ວ ທີ່ຈະຟັງເລື່ອງພະກິດ
ຕິຄຸນ.
- ແນະນຳຄອບຄົວນັ້ນ ຫລື ຄົນນັ້ນໃຫ້ສາດ
ສະໜາຈັກຮູ້ຈັກໃນວິທີໃດວິທີໜຶ່ງ ເຊັ່ນ
ການເຊື່ອເຊີນເຂົາເຈົ້າມາຮ່ວມການສັ່ງສັນ
ໃນຄອບຄົວນຳ ຫລື ຊວນເຂົາໄປໂບດນຳ
ຫລື ໄປຮ່ວມເຮັດກິດຈະກຳທີ່ໂບດນຳ, ຫລື
ມອບໜັງສືຂອງສາດສະໜາຈັກໃຫ້ເຂົາ

ອ່ານ, ຫລື ບອກໃຫ້ເຂົາຮູ້ກ່ຽວກັບພອນຂອງພະກິດຕິຄຸນ.

- ເຊື່ອເຊີນຄອບຄົວນັ້ນ ຫລື ຄົນນັ້ນມາເຮືອນເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຮັບການສິດສອນຈາກຜູ້ສອນສາດສະໜາ.

ພໍ່ແມ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະຕຽມຕົວເອງ ແລະ ລູກໃຫ້ຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາດສະໜາຕົນເວລາ. ໃນການຕຽມລູກໆ ໂດຍສະເພາະລູກຜູ້ຊາຍ ພໍ່ແມ່ຄວນສອນພະກິດຕິຄຸນໃນບ້ານ, ຕ້ອງມີການສຶກສາພະຄຳພີ ແລະ ອະທິຖານເປັນສ່ວນຕົວ ແລະ ເປັນຄອບຄົວ, ແລະ ບອກລູກສະເໝີກ່ຽວກັບໜ້າທີ່ ແລະ ພອນຂອງການແບ່ງປັນພະກິດຕິຄຸນໃຫ້ກັບຄົນອື່ນ. ເຂົາເຈົ້າສາມາດສອນລູກໃຫ້ຮູ້ຈັກເກັບໜ້ອນເງິນຄຳໄວ້ສຳລັບການໄປສອນສາດສະໜາ, ໃຫ້ຮູ້ຈັກເຮັດວຽກງານຢ່າງຂະຫຍັນ, ເປັນຄົນກຸ້ມຕົນເອງ, ແລະ ຮູ້ຈັກຮັກ ແລະ ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆ.

ພິທີການຂອງພະວິຫານສຳລັບຄົນທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ຄົນຕາຍ

ໃນພະວິຫານ, ສະມາຊິກທີ່ມີຄ່າຄວນຂອງສາດສະໜາຈັກຈະໄດ້ຮັບພິທີການອັນສັກສິດ ແລະ ເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພະເຈົ້າ. ພ້ອມນີ້ເຂົາເຈົ້າຈະຮ່ວມເຮັດພິທີການສຳລັບບັນພະບູລຸດທີ່ຕາຍໄປແລ້ວນຳອີກ. ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ພໍ່ແມ່ຄວນໄປຂໍເອົາໃບຮັບຮອງເຂົ້າພະວິຫານສຳລັບຕົນເອງຈາກຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ໄປພະວິຫານເພື່ອຮັບເອົາຂອງປະທານສັກສິດໃນພະວິຫານສຳລັບຕົວເຂົາເຈົ້າເອງ. ຖ້າເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດໄປພະວິຫານ, ເຂົາເຈົ້າກໍຄວນດຳລົງຊີວິດໃຫ້ມີຄ່າຄວນສຳລັບໃບຮັບຮອງເຂົ້າພະວິຫານ.

ຄອບຄົວມີຄວາມຮັບຜິດຊອບອັນສັກສິດທີ່ຈະປະຕິບັດພິທີການຕ່າງໆໃນພະວິຫານແທນບັນພະບູລຸດຂອງຕົນຜູ້ຕາຍໄປໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບພິທີການກ່ອນ. ສະມາຊິກຂອງຂອງສາດສະໜາຈັກຜູ້ໄດ້ຮັບຂອງປະທານສັກສິດສຳລັບຕົນເອງແລ້ວ ຄວນກັບໄປພະວິຫານເລື້ອຍໆຕາມແຕ່ເວລາ, ເງິນຄຳ, ແລະ ພະວິຫານຈະອຳນວຍເພື່ອກະທຳພິທີການແທນບັນພະບູລຸດຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ພໍ່ແມ່ຄວນເກັບໜ້ອນເອກະສານ ແລະ ບັນທຶກເຫດການຕ່າງໆທີ່ສຳຄັນໄວ້ ອັນເຊິ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ໃນຊີວິດຂອງລູກໆຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເອກະສານເຫລົ່ານັ້ນແມ່ນຮ່ວມດ້ວຍໃບຢັ້ງຢືນການໃຫ້ພອນ, ໃບຢັ້ງຢືນການຮັບບັບຕິດສະມາ, ໃບຢັ້ງຢືນການແຕ່ງຕັ້ງ, ໃບແຕ່ງງານ, ແລະ ໃບຢັ້ງຢືນການຕາຍ; ຈົດໝາຍທີ່ສຳຄັນ; ຮູບພາບ; ເລື່ອງລາວສຳຄັນຈາກໜັງສືພິມ; ແລະ ສິ່ງອື່ນໆທີ່ເໝືອນກັນນີ້. ເຂົາເຈົ້າຄວນຂຽນຊົວະປະຫວັດຂອງຕົນ

ແລະ ຄວນຊຸກຍູ້ໃຫ້ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວ
ຂຽນຊົ່ວປະຫວັດຂອງເຂົາເຈົ້າເໝືອນກັນ.
ເຂົາເຈົ້າຄວນຊ່ອຍລູກຜູ້ນ້ອຍໃຫ້ເລີ່ມຂຽນ
ຊົ່ວປະຫວັດຂອງເຂົາເຈົ້າໄວ້.

ຄອບຄົວຄວນທ້ອນໂຮມລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບ
ບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາເຈົ້າໄວ້ ແລະ ບັນທຶກ

ມັນໄວ້ໃນໃບສືບປະຫວັດຄອບຄົວ. ເຂົາເຈົ້າ
ຄວນເລີ່ມຕົ້ນຮິບ ໂຮມຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບບັນພະ
ບຸລຸດສີ່ຊ່ວຍອາຍຸຄົນນັບ ຈາກຕົວເຂົາເຈົ້າ.

ການຝຶກຝົນການເປັນຜູ້ນຳ

ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງຜູ້ນຳສະເຕກ, ຜູ້ນຳ
ເຂດເຜີຍແຜ່, ຫລື ຜູ້ນຳທ້ອງຖິ່ນ, ຜູ້ນຳຖານະ
ປະໂລຫິດ ແລະ ຜູ້ນຳຂອງອົງການຊ່ອຍເຫລືອ
ຈະເປັນຜູ້ສອນພໍ່ແມ່ໃຫ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ກະທຳ
ໜ້າທີ່ຮບຜິດຊອບຂັ້ນພື້ນຖານໃນຄອບຄົວ
ສາມຢ່າງ (ເບິ່ງໜ້າ 14-18). ຜູ້ນຳຄວນສອນ
ພໍ່ ແລະ ແມ່ ເຖິງວິທີທີ່ຈະນຳພາຂອງເຂົາ
ເຈົ້າ. ຖ້າຄອບຄົວໃດອາໄສຢູ່ໃນເຂດເປົ້າປຽວ,
ຜູ້ນຳສະເຕກ, ຜູ້ນຳເຂດເຜີຍແຜ່, ຫລື ຜູ້ນຳ
ທ້ອງຖິ່ນ ຈະເບິ່ງວ່າຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ໄດ້ຮຽນ
ແລະ ເຮັດໜ້າທີ່ຮບຜິດຊອບຂອງເຂົາເຈົ້າ
ໃນຄອບຄົວ.

ການຈັດພິທີນະມັດສະການຢູ່ທີ່ບ້ານ (ສຳລັບຄອບຄົວທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເຂດເປົ້າປຽວ)

ບາງຄອບຄົວຈະອາໄສຢູ່ໃນເຂດເປົ້າປຽວ ແລະ ບໍ່ສາມາດໄປຮ່ວມການປະຊຸມຫວອດ ຫລື ສາຂາເປັນປະຈຳ. ໂດຍໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ຈາກປະທານສະເຕກ, ປະທານເຂດເຮືອແຜ່, ຫລື ປະທານທ້ອງຖິ່ນ, ຄອບຄົວດັ່ງກ່າວຄວນ ຈັດພິທີນະມັດສະການໃນວັນອາທິດຢູ່ບ້ານ. ໃນເຂດທີ່ບໍ່ມີໜ່ວຍໂບດຕັ້ງຢູ່, ຄອບຄົວຈະ ຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກປະທານເຂດ ເສຍກ່ອນ.

ຜູ້ເປັນພໍ່ ຫລື ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດຄົນ ໃດຄົນໜຶ່ງສາມາດຕຽມ ແລະ ໃຫ້ພອນສິນ ລະລິກໄດ້ ຖ້າເຂົາເຈົ້າມີຄ່າຄວນພໍ, ແລະ ຢູ່ ໃນຕຳແໜ່ງປະໂລຫິດ, ໃນຖານະປະໂລຫິດ ແຫ່ງອາໂລນ ຫລື ເປັນຜູ້ດຳລົງໃນຖານະ ປະໂລຫິດແຫ່ງເນນຄີເສເດັກກໍໄດ້ ແລະ ໄດ້ຮັບ ອະນຸຍາດຈາກຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດຂອງ

ເຂົາເຈົ້າແລ້ວ. ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດຄົນ ອື່ນໆກໍສາມາດຊ່ອຍຢາຍສິນລະລິກ. ຄຳ ແນະນຳສຳລັບການປະຕິບັດສິນລະລິກມີຢູ່ ໃນໜ້າ 25-27 ໃນຄູ່ມືເຫລັ້ມນີ້.

ພິທີການນະມັດສະການໃນວັນອາທິດຄວນ ເປັນແບບງ່າຍໆ, ມີຄວາມຄາລະວະ, ແລະ ສັກສິດ. ມັນຄວນຮ່ວມດ້ວຍສິ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ຮ້ອງເພງສວດເປີດ
2. ອະທິຖານເປີດ
3. ໃຫ້ພອນ ແລະ ຢາຍສິນລະລິກ
4. ເລືອກເອົາຢ່າງໜຶ່ງ ຫລື ສອງຢ່າງຈາກ ຂ້າງລຸ່ມນີ້:

- ໃຫ້ມີຜູ້ກ່າວຄຳປາໄສ ຫລື ແບ່ງປັນປະ ຈັກພະຍານສັ້ນໆ ໜຶ່ງ ຫລື ສອງຄົນ

- ອ່ານພະຄຳພີ ແລະ ສິນທະນາເປັນຄອບຄົວ
- ສອນບົດຮຽນໂດຍສະມາຊິກຄົນໃດຄົນໜຶ່ງໃນຄອບຄົວ

5. ຮ້ອງເພງສວດປິດ

6. ອະທິຖານປິດ

ໃນການຕຽມເຮັດພິທີນະມັດສະການໃນວັນອາທິດ, ພໍ່ແມ່ຄວນສະແຫວງຫາ ແລະ ເຮັດຕາມການນຳພາຂອງພະວິນຍານຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນໃນພະຄຳພີມັນອນໄດ້ເຮັດພິທີນີ້ໄວ້ເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ເຮົາດັ່ງນີ້: “ແລະ ສາດສະໜາຈັກກະນຳເນີນການປະຊຸມຂອງເຂົາຕາມວິທີການທຳຼາງນຂອງພະວິນຍານ ແລະ ໂດຍອຳນາດຂອງພະວິນຍານບໍລິສຸດ ເພາະດັ່ງທີ່ອຳນາດຂອງພະວິນຍານບໍລິສຸດນຳພວກເຂົາໄປ ບໍ່ວ່າຈະເພື່ອສົ່ງສອນ ຫລື ເພື່ອແນະນຳ ຫລື ເພື່ອສວດອ້ອນວອນ ຫລື ເພື່ອຮ້ອງເພງຖືງແມ່ນວ່າມັນເປັນໄປດັ່ງນັ້ນ” (ໂລໂມໄນ 8:9).

ຄອບຄົວຄວນໃຊ້ພະຄຳພີເປັນສິ່ງນຳພາຂັ້ນພື້ນຖານ. ພ້ອມນັ້ນ, ເຂົາເຈົ້າກໍຄວນໃຊ້ຄຳປາໄສຈາກກອງປະຊຸມໃຫຍ່ສາມັນ, ພະກິດຕິຄຸນຂັ້ນພື້ນຖານ, ຫລັກທຳພະກິດຕິຄຸນ, ຈົງຕໍ່ສັດທາ, ສຳລັບຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງຊາວໜຸ່ມ ນຳອີກ, ປຶ້ມ ໂຄສະນາຂອງຜູ້ສອນສາດສະໜາ, ວາລະສານຂອງສາດສະໜາ

ຈັກ, ແລະ ປຶ້ມອື່ນໆຂອງສາດສະໜາຈັກ ແລະ ຮູບພາບເຄື່ອງສາຍຕ່າງໆ.

ຖ້າບໍ່ມີຄົນໃດໃນຄອບຄົວມີຖານະປະໂລຫິດ, ພໍ່ ຫລື ແມ່ຄວນເຕົ້າໂຮມລູກໃຫ້ມາຢູ່ນຳກັນເພື່ອຮ້ອງເພງສວດ, ເພື່ອລິກສາພະຄຳພີ, ເພື່ອອະທິຖານ, ແລະ ເພື່ອເຂົ້າໃກ້ຊິດກັບພະບິດາເທິງສະຫວັນ. ຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດຜູ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເບິ່ງແຍງຄອບຄົວນັ້ນ ຄວນຫາວິທີທາງໃຫ້ຄອບຄົວນັ້ນໄດ້ມີໂອກາດຮັບສິນລະລິກເປັນບາງຄັ້ງ.

ພໍ່ແມ່ຄວນຈັດໃຫ້ມີການເຮັດກິດຈະກຳພາຍໃນອາທິດ ດັ່ງເຊັ່ນການໄປຢ່າງຫລິ້ນຕາມພູຜາປາດົງ, ການໄປກິນເຂົ້າປາ, ການໄປເບິ່ງໜັງເປັນຄອບຄົວ, ການໄປຢຽນຢາມຍາດພໍ່ນ້ອງ, ການຫລິ້ນກິລາ, ການໄປເບິ່ງລາຍການສະແດງດົນຕີ, ແລະ ການໄປລອຍຫລິ້ນນ້ຳ.

ຄອບຄົວຄວນຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບ, ເງິນບໍລິຈາກ, ແລະ ສິ່ງບໍລິຈາກອື່ນໆໃຫ້ຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດ ຜູ້ຖືກກມອບໝາຍໃຫ້ຮັບເອົາ.

ຄອບຄົວຈະບໍ່ເປັນຜູ້ຂຽນໃບລາຍງານສິ່ງໄປໃຫ້ສາດສະໜາຈັກ, ແຕ່ຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດທີ່ໄດ້ຖືກມອບໝາຍຈະເປັນຄົນສຳພາດຜູ້ເປັນພໍ່ເປັນປະຈຳ, ສອບຖາມກ່ຽວກັບຄອບຄົວຂອງລາວ. ຖ້າຈຳເປັນ, ຜູ້ນຳອາດທຳການສຳພາດນີ້ທາງໂທລະສັບ.

ພິທີການ ແລະ ພອນຂອງຖານະປະໂລຫິດ

ພິທີການ ແລະ ພອນຂອງຖານະປະໂລຫິດ ເປັນການກະທຳທີ່ສັກສິດ ເຊິ່ງໄດ້ມາຈາກພະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຖືກປະກອບ ໂດຍສິດອຳນາດ ຂອງຖານະປະໂລຫິດ. ພອນຂອງຖານະປະ ໂລຫິດໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ ໂດຍສິດອຳນາດຂອງ ຖານະປະໂລຫິດສຳລັບການປິ່ນປົວ, ປອບ ໂຍນ, ແລະ ໃຫ້ກຳລັງໃຈ. ອ້າຍນ້ອງຜູ້ກະທຳ ພິທີການ ແລະ ໃຫ້ພອນເຫລົ່ານີ້ຄວນຕຽມຕົວ ເຂົ້າເຈົ້າເອງ ໂດຍການດຳລົງຊີວິດໃຫ້ສອດ ຄ່ອງກັບຫລັກທຳພະກິດຕິຄູນ ແລະ ພະ ຍາຍາມທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊົງນຳ ໂດຍພະວິນ ຍານບໍລິສຸດ. ເຂົ້າເຈົ້າຄວນກະທຳພິທີການ ແລະ ໃຫ້ພອນແຕ່ລະຄັ້ງດ້ວຍມາລະຍາດ ອັນເໝາະສົມ ແລະ ກະທຳຕາມຂໍ້ຮຽກຮ້ອງ; ພິທີການຄວນ:

1. ກະທຳໃນພະນາມຂອງພະເຢຊູຄິດ.
2. ກະທຳໂດຍອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດ.
3. ກະທຳດ້ວຍແບບແຜນທີ່ຖືກຕ້ອງ ດັ່ງເຊັ່ນ ການໃຊ້ຄຳເວົ້າສະເພາະ ຫລື ໃຊ້ນ້ຳມັນ ທີ່ເຮັດໃຫ້ສັກສິດແລ້ວ.
4. ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກຜູ້ນຳຖານະປະ ໂລຫິດທີ່ຖືກມອບໝາຍ ຜູ້ນີ້ຂໍກະແຈທີ່ ຖືກຕ້ອງ, ຖ້າຈຳເປັນ.

ພິທີການທີ່ຈຳຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກຜູ້ນຳ ຖານະປະໂລຫິດກ່ອນ ແມ່ນການຕັ້ງຊື່ ແລະ ໃຫ້ພອນແກ່ເດັກເກີດໃໝ່, ການໃຫ້ບັບຕິດສະ ມາ ແລະ ການຍືນຍັນ, ການມອບຖານະປະ ໂລຫິດ ແລະ ການແຕ່ງຕັ້ງຕໍ່ໜ້າທີ່ໃນຖານະ

ປະໂລຫິດ, ການໃຫ້ພອນ ແລະ ການຢາຍ
ສິນລະລິກ, ແລະ ການອຸທິດຊຸມຝັ່ງສົບ.

ເມື່ອມີພວກອ້າຍນ້ອງຫລາຍຄົນຮ່ວມເຮັດພິທີ
ການ ຫລື ໃຫ້ພອນ, ແຕ່ລະຄົນຈະວາງມືຊ້າຍ
ຢ່າງເບິ່ງໆ ໃສ່ປ່າໄຫລຂອງອ້າຍນ້ອງຜູ້ຢືນຢູ່
ເບື້ອງຊ້າຍ. ການເຊື່ອເຊິນໃຫ້ຜູ້ດຳລົງຖານະ
ປະໂລຫິດຫລາຍໆຄົນໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມເຮັດພິທີ
ນັ້ນ ໄດ້ຖືກເຕືອນບໍ່ໃຫ້ເຮັດ.

ຄຳອະທິບາຍເລື່ອງພິທີການ ແລະ ພອນໃນ
ພາກນີ້ ຈະຊ່ວຍຜູ້ເປັນພໍ່ໃຫ້ຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ປົກ
ຄອງຄອບຄົວຂອງຕົນໄດ້.

ການຕັ້ງຊື່ ແລະ ໃຫ້ພອນແກ່ເດັກ ເກີດໃໝ່

ສະມາຊິກທຸກຄົນຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງ
ພະຄິດທີ່ມີລູກ ຈະພາເຂົ້າມາຫາແອວເດີ
ຕໍ່ໜ້າສາດສະໜາຈັກ ຜູ້ຈະປົກມືໃສ່ເທິງ
ຫົວເຂົາໃນພະນາມຂອງພະເຢຊູຄິດ ແລະ
ໃຫ້ພອນເຂົາໃນພະນາມຂອງພະອົງ (see
D&C 20:70). ໃນການປະຕິບັດຕາມການ
ເປີດເຜີຍນີ້, ພຽງແຕ່ຜູ້ຊາຍທີ່ມີຄ່າຄວນຜູ້
ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກ

ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມວົງຂອງການຕັ້ງ
ຊື່ ແລະ ໃຫ້ພອນແກ່ເດັກເກີດໃໝ່ໄດ້. ພິທີການ
ຕັ້ງຊື່ ແລະ ໃຫ້ພອນແກ່ເດັກເກີດໃໝ່ນີ້ຈຳຕ້ອງ
ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກຜູ້ເປັນປະທານເສຍກ່ອນ.

ເວລາໃຫ້ພອນແກ່ເດັກເກີດໃໝ່, ກຸ່ມຜູ້ຊາຍທີ່
ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກ
ຈະຢືນອ້ອມເປັນວົງ ແລະ ເອົາມືວາງໄວ້ໃຕ້
ແອນ້ອຍນັ້ນ. ຜູ້ທີ່ໃຫ້ພອນຈະ:

1. ອະທິຖານຫາພະບິດາເທິງສະຫວັນ.
2. ບອກວ່າພອນນີ້ກະທຳໂດຍສິດອຳນາດ
ຂອງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກ.
3. ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ເດັກນ້ອຍ.
4. ໃຫ້ພອນຂອງຖານະປະໂລຫິດຕາມການ
ດົນໃຈຈາກພະວິນຍານ.
5. ປິດໃນພະນາມຂອງພະເຢຊູຄິດ.

ການຮັບບັບຕິດສະມາ

ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງຜູ້ເປັນປະທານ,
ປະໂລຫິດຜູ້ມີຄ່າຄວນ ຫລື ຊາຍຜູ້ດຳລົງ
ຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກສາມາດ

ກະທຳການບັບຕິດສະມາໄດ້. ໃນການເຮັດສິ່ງນີ້, ລາວຈະ:

1. ຢືນໃນນ້ຳນຳຄົນຜູ້ທີ່ຈະຮັບບັບຕິດສະມາ.
2. ເພື່ອຄວາມສະດວກ ແລະ ຄວາມປອດໄພ, ໃຫ້ຈັບຂໍ້ແຂນເບື້ອງຂວາຂອງຄົນນັ້ນໄວ້ດ້ວຍມືຊ້າຍຂອງລາວ; ໃຫ້ຜູ້ທີ່ຮັບບັບຕິດສະມາເອົາມືຊ້າຍຈັບຂໍ້ແຂນເບື້ອງຊ້າຍຂອງຄົນທີ່ໃຫ້ບັບຕິດສະມາ.
3. ຍົກມືຂວາຂອງລາວຂຶ້ນຕັ້ງສາກ.
4. ກ່າວຂໍ້ເຕັມຂອງຄົນນັ້ນ ແລ້ວເວົ້າວ່າ, ໂດຍໄດ້ຮັບມອບໝາຍຈາກພະເປຊີດິດ, ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ບັບຕິດສະມາທ່ານໃນພະນາມຂອງພະບິດາ, ແລະ ຂອງພະບຸດ, ແລະ ຂອງພະວິນຍານບໍລິສຸດ. ອາແມນ (see D&C 20:73).
5. ເພື່ອຄວາມສະດວກ, ໃຫ້ຄົນນັ້ນບິບດັງຕີນເອງດ້ວຍມືຂວາ; ຜູ້ທີ່ໃຫ້ບັບຕິດສະມາຄວນວາງມືຂວາໄວ້ທາງຫລັງຂອງຜູ້ຮັບ ແລ້ວຈຸ່ມຄົນນັ້ນລົງໃນນ້ຳໝົດທັງຕົວຮ່ວມທັງເຄື່ອງນຸ່ງຂອງເຂົາ.
6. ຊ່ອຍຄົນນັ້ນລຸກຂຶ້ນຈາກນ້ຳ.

ຄວນໃຫ້ມີປະໂລຫິດສອງຄົນຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກຢືນເປັນພະຍານເບິ່ງດີທີ່ຮັບບັບຕິດສະມາແຕ່ລະຄັ້ງ ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ ມັນຖືກກະທຳຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ຖ້າຫາກວ່າ ຜູ້ໃຫ້ບັບຕິດສະມາກ່າວບໍ່ຕົງຕາມຄຳທີ່ບົ່ງໄວ້ໃນ Doctrine and Covenants 20:73 ຫລື ຖ້າຫາກສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງຂອງຜູ້ຮັບບັບຕິດສະມາບໍ່ຖືກຈຸ່ມລົງໃນນ້ຳໃຫ້

ປຽກໝົດ, ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ເຮັດຄືນໃໝ່. ຜູ້ທີ່ໃຫ້ບັບຕິດສະມາ ແລະ ຜູ້ຮັບບັບຕິດສະມາຈະຕ້ອງນຸ່ງເຄື່ອງຂາວທີ່ຫລຽວບໍ່ເຫັນຂ້າງໃນເມື່ອປຽກນ້ຳ.

ການຢືນຢັນ

ຜູ້ປຽນໃຈເຫລືອມໃສທີ່ມີອາຍຸເກົ່າປີ ຫລື ສູງກວ່ານັ້ນ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີອາຍຸແປດປີ ທີ່ບໍ່ແມ່ທັງສອງບໍ່ໄດ້ເປັນສະມາຊິກ ຈະໄດ້ຮັບການຢືນຢັນຢູ່ໃນກອງປະຊຸມສິນລະລິກ (see D&C 20:41). ຕັກນິຍອຍອາຍຸແປດປີ ອາດໄດ້ຮັບການຢືນຢັນທັນທີຫລັງຈາກການຮັບບັບຕິດສະມາຢູ່ອ່ອນທີ່ຮັບບັບຕິດສະມາ ຖ້າຢ່າງໜ້ອຍພໍ ຫລື ແມ່ຄົນໜຶ່ງເປັນສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກ ແລະ ບໍ່ແມ່ທັງສອງໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ຮັບບັບຕິດສະມາ ແລະ ຮັບການຢືນຢັນ. ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງອະທິການ ຫລື ປະທານສາຂາ, ປະໂລຫິດຜູ້ມີຄ່າຄວນ ຫລື ຊາຍຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລ

ຫິດແຫ່ງເມນຄິເສເດັກຄົນໜຶ່ງ ຫລື ຫລາຍກວ່ານັ້ນສາມາດກະທຳພິທີການນີ້ໄດ້. ເຂົາເຈົ້າຈະວາງມືໃສ່ເທິງຫົວຂອງຄົນນັ້ນຢ່າງເບົາໆ. ແລ້ວຄົນໜຶ່ງຈະປະກອບພິທີການຕາມດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ກ່າວຊື່ເຕັມຂອງຄົນນັ້ນ.
2. ບອກວ່າພອນນີ້ກະທຳໂດຍສິດອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄິເສເດັກ.
3. ຍິນຍົນຄົນນັ້ນເປັນສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພະເຢຊູຄິດແຫ່ງສິດທິຊົນຍຸກສຸດທ້າຍ.
4. ມອບຂອງປະທານແຫ່ງພະວິນຍານບໍລິສຸດໂດຍກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຮັບພະວິນຍານບໍລິສຸດ.”
5. ໃຫ້ພອນຂອງຖານະປະໂລຫິດຕາມການຄົນໃຈຈາກພະວິນຍານ.
6. ປິດໃນພະນາມຂອງພະເຢຊູຄິດ.

ການມອບກູງຖານະປະໂລຫິດ ແລະ ການແຕ່ງຕັ້ງຕໍ່ຕຳແໜ່ງຂອງຖານະປະໂລຫິດ

ອະທິການ ຫລື ປະທານສາຂາເປັນຜູ້ຄວບຄຸມການມອບຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ ແລະ ການແຕ່ງຕັ້ງຕໍ່ຕຳແໜ່ງຂອງມັກຄະນາຍົກ, ຄູສອນ, ແລະ ປະໂລຫິດ. ກ່ອນບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຈະໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງຕໍ່ຕຳແໜ່ງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ, ລາວຈະໄດ້ຮັບການສຳພາດໂດຍອະທິການ ຫລື ປະທານສາຂາ ແລະ ພົບວ່າມີຄ່າຄວນພໍ. ພ້ອມນີ້, ລາວຍັງຈະໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຢູ່ໃນ

ກອງປະຊຸມສິນລະລິກນຳອີກ. ໂດຍໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກອະທິການ ຫລື ປະທານສາຂາ, ປະໂລຫິດຄົນໜຶ່ງອາດຈະມອບຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນໃຫ້ອີກຄົນໜຶ່ງ ແລະ ແຕ່ງຕັ້ງລາວຕໍ່ຕຳແໜ່ງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ.

ປະທານສະເຕກ ຫລື ປະທານເຂດເຜີຍແຜ່ຈະເປັນຜູ້ຄວບຄຸມການມອບຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄິເສເດັກ ແລະ ການແຕ່ງຕັ້ງຕໍ່ຕຳແໜ່ງຂອງແອວເດີ ແລະ ມະຫາປະໂລຫິດ.

ໃນການມອບຖານະປະໂລຫິດ ຫລື ແຕ່ງຕັ້ງຄົນໃດຄົນໜຶ່ງຕໍ່ຕຳແໜ່ງໃນຖານະປະໂລຫິດ, ຊາຍຄົນໜຶ່ງ ຫລື ຫລາຍກວ່ານັ້ນທີ່ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມທີ່ບົ່ງໄວ້ ແລະ ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກຜູ້ເປັນປະທານຈະເອົາມືວາງໃສ່ເທິງຫົວຂອງຄົນນັ້ນຢ່າງເບົາໆ. ຜູ້ທີ່ກະທຳພິທີຈະ:

1. ກ່າວຊື່ເຕັມຂອງຄົນນັ້ນ.
2. ກ່າວເຖິງສິດອຳນາດ (ຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ ຫລື ເມນຄິເສເດັກ) ເຊິ່ງພິທີການນີ້ ຖືກກະທຳຕາມ.

3. ມອບຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ ຫລື ເມນຄີເສເດັກ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ມັນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ກ່ອນແລ້ວ.
4. ແຕ່ງຕັ້ງຄົນນັ້ນຕໍ່ຕຳແໜ່ງໃນຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ ຫລື ເມນຄີເສເດັກ ແລະ ມອບສິດ, ອຳນາດ, ແລະ ສິດອຳນາດຂອງຕຳແໜ່ງນັ້ນໃຫ້.
5. ໃຫ້ພອນຂອງຖານະປະໂລຫິດຕາມການດົນໃຈຈາກພະວິນຍານ.
6. ປັດໃນພະນາມຂອງພະເຢຊູຄິດ.

ສິນລະລິກ

ສິນລະລິກເປັນພິທີການທີ່ສັກສິດຫລາຍ. ການຮັບສິນລະລິກໄດ້ໃຫ້ໂອກາດທີ່ຈະລະນຶກເຖິງຊີວິດ, ຄຳສອນ, ແລະ ການຊົດໃຊ້ຂອງພະເຢຊູຄິດ. ມັນເປັນເວລາທີ່ຈະຕໍ່ພົ້ນທະສັນຍາທີ່ໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຕອນໄດຣບບັບຕິດສະມາ (ເບິ່ງ ໂມໄຊຍາ 10:8-10).

ຄູສອນ ແລະ ປະໂລຫິດສາມາດຕຽມສິນລະລິກ; ປະໂລຫິດສາມາດໃຫ້ພອນມັນ; ແລະ ມັກຄະນາຍົກ, ຄູສອນ, ແລະ ປະໂລຫິດສາມາດແຈກຢາຍມັນ. ຜູ້ຊາຍທີ່ດຳລົງຖານະ

ປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກສາມາດຕຽມ, ໃຫ້ພອນ, ແລະ ຢາຍສິນລະລິກໄດ້ ແຕ່ຕາມປົກກະຕິແລ້ວ ຈະເຮັດພຽງແຕ່ໃນຕອນທີ່ມີຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນໜ້ອຍຄົນເທົ່ານັ້ນ. ຖ້າຄົນໃດໄດ້ລ່ວງລະເມີດຢ່າງຮ້າຍແຮງ, ຄົນນັ້ນບໍ່ຄວນຕຽມ, ໃຫ້ພອນ, ຫລື ຢາຍສິນລະລິກ ຈົນກ່ວາເຂົາໄດ້ກັບໃຈ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫານຳອະທິການ ຫລື ປະທານສາຂາຂອງເຂົາແລ້ວ.

ຜູ້ທີ່ຕຽມ, ໃຫ້ພອນ, ຫລື ຢາຍສິນລະລິກເປັນຜູ້ທີ່ກຳລັງປະຕິບັດພິທີການທີ່ຄົນອື່ນແທນພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ທຸກຄົນທີ່ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດຄວນກະທຳການມອບໝາຍນີ້ດ້ວຍຄວາມໜັກແໜ້ນ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຄາລະວະ. ເຂົາຄວນແຕ່ງຕົວ, ສະອາດ, ແລະ ນຸ່ງເຄື່ອງທີ່ຮຽບຮ້ອຍດີ. ການປາກົດຕົວຂອງເຂົາ ຄວນສະທ້ອນເຖິງຄວາມສັກສິດຂອງພິທີການນີ້.

ຜູ້ຊາຍທີ່ຕຽມສິນລະລິກຄວນເຮັດການມອບໝາຍນັກອຸນກອງປະຊຸມເລີ່ມຕົ້ນ. ເຂົາເຈົ້າຈະວາງເຂົ້າຈີ່ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຫັກເທື່ອໃສ່ໃນຖາດເຂົ້າຈີ່ທີ່ສະອາດ ແລະ ວາງຖາດທີ່ບັນຈຸອອກນຳສະອາດໄວ້ເທິງໂຕະສິນລະລິກ. ເຂົາເຈົ້າຈະປົກເຂົ້າຈີ່ ແລະ ນຳໄວ້ດ້ວຍຜ້າຂາວທີ່ສະອາດ.

ຕອນກຳລັງຮ້ອງເພງສິນລະລິກ, ຜູ້ທີ່ຢູ່ໂຕະສິນລະລິກຈະເປີດຜ້າອອກຈາກຖາດເຂົ້າຈີ່ ແລະ ຫັກເຂົ້າຈີ່ເປັນຕ່ອນນ້ອຍໆ. ຫລັງຈາກເພງ, ຜູ້ທີ່ໃຫ້ພອນແກ່ເຂົ້າຈີ່ຈະຄູ່ເຂົ້າລົງ ແລະ ກ່າວຄຳອະທິຖານສິນລະລິກສຳລັບເຂົ້າຈີ່. ແລ້ວຜູ້ຊາຍຈຳນວນໜຶ່ງຈະຢາຍເຂົ້າຈີ່ໃຫ້ຜູ້ຄົນຢູ່ໃນນັ້ນດ້ວຍຄວາມຄາລະວະ ແລະ

ເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ. ຜູ້ຄວບຄຸມກອງ
ປະຊຸມຈະຮັບກິນເຂົ້າຈີ່ກ່ອນໝູ່. ເມື່ອທຸກຄົນ
ໄດ້ຮັບກິນເຂົ້າຈີ່ແລ້ວ, ຜູ້ຢາຍຈະເອົາຖາດຂອງ
ເຂົ້າກັບຄືນໄປຫາໂຕະສິນລະລິກ. ຜູ້ທີ່ໃຫ້
ພອນສິນລະລິກຈະເອົາຜ້າປິດຖາດຄືນອີກ
ທັນທີເຂົ້າຈີ່ຖືກຢາຍໃຫ້ຜູ້ຄົນກິນ.

ຜູ້ທີ່ຢູ່ໂຕະສິນລະລິກຈະເປີດຜ້າອອກຈາກ
ຖາດນ້ຳ. ຜູ້ທີ່ໃຫ້ພອນແກ່ນ້ຳຈະຄູ່ເຂົ້າລົງ
ອະທິຖານສຳລັບນ້ຳ. ແລ້ວຜູ້ຊາຍຈຳນວນ
ໜຶ່ງຈະຢາຍນ້ຳໃຫ້ຜູ້ຄົນຢູ່ໃນນັ້ນ. ຖາດຈະ
ຖືກເອົາກັບໄປຫາໂຕະສິນລະລິກ ແລະ ປິດ
ໄວ້ຄືນອີກ. ແລ້ວຜູ້ທີ່ໃຫ້ພອນ ແລະ ຢາຍສິນ
ລະລິກຈະໄປນັ່ງນຳຜູ້ມາຮ່ວມ.

ສິນລະລິກແມ່ນສຳລັບສະມາຊິກຂອງສາດ
ສະໜາຈັກ, ຮ່ວມດ້ວຍຕົກນ້ອຍ. ຜູ້ທີ່ດຳເນີນ
ກອງປະຊຸມບໍ່ຄວນປະກາດວ່າ ສິນລະລິກ
ແມ່ນສຳລັບສະມາຊິກເທົ່ານັ້ນ; ບໍ່ຄວນເຮັດ
ສິ່ງໃດເພື່ອກົດກັນບໍ່ໃຫ້ຜູ້ບໍ່ໄດ້ເປັນສະມາຊິກ
ຈາກການຮັບເອົາສິນລະລິກນັ້ນ.

ການອະທິຖານສຳລັບສິນລະລິກຈະຕ້ອງ
ກ່າວອອກມາຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ, ຖືກຕ້ອງ, ແລະ
ດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ. ຖ້າຜູ້ທີ່ໃຫ້ພອນສິນລະ
ລິກເວົ້າຜິດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເວົ້າຄືນອີກໃຫ້ຖືກຕ້ອງ,
ແລ້ວອະທິການ ຫລື ປະທານສາຂາ ຈະຂໍໃຫ້
ຄົນນັ້ນກ່າວຄຳອະທິຖານຄືນໃໝ່ ແລະ ກ່າວ
ຢ່າງຖືກຕ້ອງ.

ຄຳອະທິຖານສຳລັບເຂົ້າຈີ່ເປັນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

“ໂອ້ ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພະບິດາຜູ້ສະຖິດນິລັນ
ດອນ. ພວກຂ້າພະອົງທູນຂໍພະອົງໃນພະ

ນາມຂອງພະເຢຊູຄິດພະບຸດຂອງພະອົງ
ໂປດປະທານພອນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຂົ້າຈີ່ນີ້
ສັກສິດແກ່ຈິດວິນຍານຂອງເຂົ້າທັງຫລາຍ
ຜູ້ທີ່ຮັບສ່ວນ ເພື່ອເຂົ້າຈະຮັບປະທານດ້ວຍ
ຄວາມລະນຶກເຖິງກາຍຂອງພະບຸດຂອງ
ພະອົງ ແລະ ເປັນສັກຂີພະຍານຕໍ່ພະອົງ. ໂອ້
ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພະບິດາຜູ້ສະຖິດນິລັນດອນ
ວ່າເຂົ້າເຕັມໃຈຮັບພະນາມຂອງພະບຸດຂອງ
ພະອົງ ແລະ ລະນຶກເຖິງພະອົງຕະຫລອດ
ເວລາ ແລະ ຮັກສາບັນຍັດຂອງພະອົງຊຶ່ງ
ປະທານໃຫ້ເຂົ້າ ເພື່ອເຂົ້າຈະມີພະວິນຍານ
ຂອງພະອົງຢູ່ດ້ວຍຕະຫລອດເວລາ” (see
D&C 20:77; ແລະ ໂມ ໂລໂນ 4).

ຄຳອະທິຖານສຳລັບນ້ຳເປັນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

“ໂອ້ ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພະບິດາຜູ້ສະຖິດນິລັນ
ດອນ. ພວກຂ້າພະອົງທູນຂໍພະອົງໃນພະ
ນາມຂອງພະເຢຊູຄິດພະບຸດຂອງພະອົງ
ໂປດປະທານພອນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ນ້ຳນີ້ສັກສິດ
ແກ່ຈິດວິນຍານຂອງເຂົ້າທັງຫລາຍຜູ້ທີ່ດິ່ມ
ເພື່ອເຂົ້າຈະເຮັດດ້ວຍຄວາມລະນຶກເຖິງໂລຫິດ
ຂອງພະບຸດຂອງພະອົງ ເຊິ່ງຫລົງເພື່ອເຂົ້າ
ເພື່ອເຂົ້າຈະເປັນສັກຂີພະຍານຕໍ່ພະອົງ. ໂອ້
ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພະບິດາຜູ້ສະຖິດນິລັນດອນ
ວ່າເຂົ້າລະນຶກເຖິງພະອົງຕະຫລອດເວລາ
ເພື່ອເຂົ້າຈະມີພະວິນຍານຂອງພະອົງຢູ່ດ້ວຍ.
ອາແນນ” (see D&C 20:79; ແລະ ໂມ ໂລໂນ 5).

ຄວນເກັບມ້ຽນສິ່ງຂອງທີ່ຢູ່ເທິງໂຕະສິນລະ
ລິກທັນທີຫລັງຈາກກອງປະຊຸມ. ເຂົ້າຈີ່ທີ່
ເຫລືອຢູ່ກໍສາມາດໃຊ້ເປັນອາຫານໄດ້.

ການໃຫ້ພອນ ແລະ ການຢາຍສິນລະລິກນັ້ນ ແມ່ນຈຳຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກຜູ້ຄວບຄຸມ ກອງປະຊຸມກ່ອນ.

ການສູດນຳ້ມັນໃຫ້ສັກສິດ

ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກ ຄົນໜຶ່ງ (ຫລື ຫລາຍກວ່ານັ້ນ) ສາມາດສູດ ນຳ້ມັນໃຫ້ສັກສິດໄດ້ສຳລັບ ຈຸດປະສົງທີ່ສັກ ສິດ ເພື່ອເຈີມໃສ່ຄົນເຈັບປ່ວຍ ຫລື ຄົນເປັນ ທຸກ. ຜູ້ສູດນຳ້ມັນຈະ:

1. ຈັບກ່ອງນຳ້ມັນໝາກກອກທີ່ເປີດຝາຂຶ້ນ.
2. ເອີ້ນຫາພະບິດາເທິງສະຫວັນ.
3. ບອກວ່າລາວກະທຳ ໂດຍສິດອຳນາດ ຂອງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກ.
4. ສູດນຳ້ມັນ (ບໍ່ແມ່ນສູດກ່ອງ) ແລະ ແຕ່ງຕັ້ງມັນສຳລັບການເຈີມໃສ່ຄົນເຈັບ ປ່ວຍ ແລະ ຄົນເປັນທຸກ.
5. ປິດໃບພະນາມຂອງພະເຢຊູຄິດ.

ການປະຕິບັດແກ່ຄົນເຈັບປ່ວຍ

ມີແຕ່ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສ ເດັກເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດປະຕິບັດແກ່ຄົນເຈັບ ປ່ວຍ ແລະ ຄົນເປັນທຸກໄດ້. ຕາມທຳມະດາ ແລ້ວ ຈະມີສອງຄົນ ຫລື ຫລາຍກວ່ານັ້ນ ກະທຳພິທີນີ້, ແຕ່ຄົນດຽວກໍສາມາດກະທຳ ໄດ້ ໂດຍຕົນເອງ. ຖ້າຫາກຄົນນັ້ນບໍ່ມີນຳ້ມັນ ທີ່ເຮັດໃຫ້ສັກສິດແລ້ວ, ລາວສາມາດໃຫ້ພອນ ປາດສະຈາກນຳ້ມັນໄດ້ ໂດຍໃຊ້ສິດອຳນາດ ຂອງຖານະປະໂລຫິດ.

ພໍ່ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສ ເດັກຄວນປະຕິບັດແກ່ຄົນເຈັບປ່ວຍໃນຄອບ ຄົວຂອງລາວເອງ. ລາວສາມາດໃຫ້ຊາຍອີກ ຄົນໜຶ່ງທີ່ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີ ເສເດັກມາຊ່ອຍກະທຳພິທີນຳ້ລາວກໍໄດ້.

ການໃຫ້ພອນແກ່ຄົນເຈັບປ່ວຍແບ່ງເປັນສອງ ພາກດ້ວຍກັນ: (1) ການເຈີມດ້ວຍນຳ້ມັນ ແລະ (2) ການຜະນິກການເຈີມ.

ການເຈີມດ້ວຍນຳ້ມັນ

ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກ ຄົນໜຶ່ງ ຈະເຈີມຄົນທີ່ເຈັບປ່ວຍ. ໃນການກະ ທຳນັ້ນ, ລາວຈະ:

1. ຢອດນຳ້ມັນທີ່ເຮັດໃຫ້ສັກສິດແລ້ວໃສ່ເທິງ ຫົວຂອງຄົນນັ້ນ.
2. ວາງມືໃສ່ເທິງຫົວຂອງຄົນປ່ວຍຢ່າງເບົາງ ແລ້ວກ່າວຊື່ເຕັມຂອງຄົນນັ້ນ.
3. ບອກວ່າລາວໄດ້ເຈີມຄົນນັ້ນ ໂດຍສິດອຳ ນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີ ເສເດັກ.

4. ບອກວ່າລາວໄດ້ເຈັມດ້ວຍນ້ຳມັນທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສັກສິດແລ້ວສຳລັບໃຊ້ໃນການເຈັມ ແລະ ໃຫ້ພອນແກ່ຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຄົນເປັນທຸກ.
5. ປົດໃນພະນາມຂອງພະເຢຊູຄິດ.

ການຜະນຶກການເຈັມ

ຕາມທຳມະດາແລ້ວ, ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກສອງຄົນ ຫລື ຫລາຍວ່ານັ້ນຈະວາງມືຢ່າງເບົາໆໃສ່ເທິງຫົວຂອງຄົນເຈັບປ່ວຍ. ຄົນໜຶ່ງຈະເປັນຄົນຜະນຶກການເຈັມ. ໃນການກະທຳນັ້ນ, ລາວຈະ:

1. ກ່າວຊື່ເຕັມຂອງຄົນນັ້ນ.
2. ບອກວ່າລາວໄດ້ຜະນຶກການເຈັມໂດຍສິດອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກ.
3. ໃຫ້ພອນຕາມການຕົນໃຈຈາກພະວິນຍານ.
4. ປົດໃນພະນາມຂອງພະເຢຊູຄິດ.

ການໃຫ້ພອນຂອງພໍ່ ແລະ ພອນອື່ນໆສຳລັບການປອບໂຍນ ແລະ ໃຫ້ການແນະນຳ

ພອນຂອງພໍ່ ແລະ ພອນອື່ນໆຂອງຖານະປະໂລຫິດໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ເພື່ອເປັນແນວທາງ ແລະ ເປັນການປອບໂຍນຕາມການຕົນໃຈຈາກພະວິນຍານ.

ພໍ່ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກສາມາດໃຫ້ພອນຂອງພໍ່ແກ່ລູກໆຂອງລາວໄດ້. ພອນນັ້ນຊ່ອຍໄດ້ຫລາຍ ໂດຍສະເພາະຕອນລູກຈະຈາກຄອບຄົວໄປ, ດັ່ງເຊັ່ນ

ໄປເຂົ້າໂຮງຮຽນ ຫລື ໄປສອນສາດສະໜາ, ຫລື ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ເຂົາເລີ່ມຕົ້ນເຮັດລ້ຳການ, ແຕ່ງງານ, ໄປເປັນທະຫານ, ຫລື ມີບັນຫາສ່ວນຕົວຕ່າງໆ. ພອນນີ້ສາມາດເປັນພະລັງອັນແຂງແກ່ນໃຫ້ຄອບຄົວໄດ້. ຄອບຄົວສາມາດບັນທຶກວັນທີ່ພໍ່ໃຫ້ພອນໄວ້ໃນປຶ້ມບັນທຶກຄອບຄົວໄດ້, ແຕ່ສາດສະໜາຈັກຈະບໍ່ບັນທຶກມັນໄວ້ໃນບັນທຶກຂອງສາດສະໜາຈັກ. ພໍ່ແມ່ຄວນຊຸກຍູ້ລູກໆໃຫ້ມັກຂໍພອນຈາກພໍ່ໃນເວລາທີ່ຕ້ອງການພອນ.

ຊາຍທີ່ມີຄ່າຄວນຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກກໍສາມາດໃຫ້ພອນສຳລັບການປອບໂຍນ ແລະ ໃຫ້ການແນະນຳແກ່ເມຍ, ຍາດພີ່ນ້ອງ, ແລະ ຄົນອື່ນໆທີ່ຕ້ອງການໄດ້ຄືກັນ.

ໃນການໃຫ້ພອນຂອງພໍ່ ຫລື ໃຫ້ພອນອື່ນໆສຳລັບການປອບໂຍນ ແລະ ໃຫ້ການແນະນຳ, ຜູ້ຊາຍທີ່ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຄົນດຽວ ຫລື ອີກຄົນໜຶ່ງຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກ, ຈະວາງມືໃສ່ເທິງຫົວຂອງຄົນ

ທີ່ຈະຮັບພອນຢ່າງເບົາງ່າຍ. ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງ
ໃຊ້ນ້ຳນໍ້າມັນສຳລັບການໃຫ້ພອນດັ່ງກ່າວ.
ຄົນທີ່ໃຫ້ພອນຈະ:

1. ກ່າວຊື່ເຕັມຂອງຄົນນັ້ນ.
2. ບອກວ່າລາວໃຫ້ພອນໂດຍສິດອຳນາດ
ຂອງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄິເສເດັກ.
3. ໃຫ້ພອນຕາມການຕົນໃຈຈາກພະວິນຍານ.
4. ປິດໃນພະນາມຂອງພະເຢຊູຄິດ.

ການອຸທິດຊຸມຝັ່ງສົບ

ຜູ້ອຸທິດຊຸມຝັ່ງສົບຕ້ອງດຳລົງໃນຖານະປະ
ໂລຫິດແຫ່ງເມນຄິເສເດັກ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ຮັບ
ອະນຸຍາດຈາກຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດຜູ້ນຳ
ພາພິທີເສຍກ່ອນ.

ໃນການອຸທິດຊຸມຝັ່ງສົບນັ້ນ, ລາວຈະ:

1. ເອີ້ນຫາພະບິດາເທິງສະຫວັນ.
2. ບອກວ່າລາວອຸທິດຊຸມຝັ່ງສົບ ໂດຍສິດ

ອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄິ
ເສເດັກ.

3. ອຸທິດ ແລະ ສູດບ່ອນຝັ່ງໃຫ້ເປັນບ່ອນພັກ
ເຊົາຂອງຮ່າງກາຍຂອງຜູ້ຕາຍ.
4. ເນື້ອເໝາະສົມ, ໃຫ້ອະທິຖານວ່າ ບ່ອນ
ນັ້ນຈະເປັນບ່ອນສັກສິດ ແລະ ໄດ້ຮັບການ
ປົກປັກຮັກສາຈົນເຖິງເວລາຂອງການຝົນ
ຄົນຊີວິດ.
5. ຂໍໃຫ້ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າປອບ ໂຍນຄອບຄົວ
ຂອງຄົນນັ້ນ ແລະ ກ່າວສິ່ງໃນໃຈຕາມ
ການຊົງນຳຂອງພະວິນຍານ.
6. ປິດໃນພະນາມຂອງພະເຢຊູຄິດ.

ຖ້າຫາກຄອບຄົວນັ້ນບໍ່ຢາກໃຫ້ເຮັດເຊັ່ນນີ້,
ກໍໃຫ້ຜູ້ອຸທິດຊຸມຝັ່ງສົບ (ຖ້າເປັນໄປໄດ້ ໃຫ້
ເລືອກເອົາຊາຍທີ່ມີຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງ
ເມນຄິເສເດັກ) ກ່າວຄຳສວດຊຸມຝັ່ງສົບແບບ
ທຳມະດາແທນທີ່ຈະກ່າວຄຳອຸທິດ.

ການຈັບຈອງອຸບປະກອນຂອງສາດສະໜາຈັກ ແລະ ການ ຊອກຫາລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບການສືບປະຫວັດຄອບຄົວ

ຜູ້ນຳໃນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ສະມາຊິກຄົນອື່ນໆ
ສາມາດຈັບຈອງອຸບປະກອນຂອງສາດສະ
ໜາຈັກໄດ້, ຮ່ວມດ້ວຍພະຄຳພີ, ປົມບົດຮຽນ,
ວາລະສານຂອງສາດສະໜາຈັກ, ເລື່ອເຜົາ
ສັກສິດ, ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງພະວິຫານ, ຈາກສູນ
ຈຳໜ່າຍຂອງສາດສະໜາຈັກ ຫລື ຫ້ອງ
ການຮັບໃຊ້, ຈາກສູນຈຳໜ່າຍທີ່ເມືອງເຊົາເລັກ,
ຫລື ຜ່ານທາງອິນເຕີເນັດແວບໃຊ້ຂອງ
ສາດສະໜາຈັກ ທີ່ www.lds.org.

ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບການສືບປະຫວັດ
ຄອບຄົວມີຢູ່ໃນອິນເຕີເນັດແວບໃຊ້ຝ່າຍປະ
ຫວັດຄອບຄົວຂອງສາດສະໜາຈັກ ທີ່
www.familysearch.org.

THE CHURCH OF
JESUS CHRIST
OF LATTER-DAY SAINTS

